

escola

nº 59 - juny 2013

REVISTA DEL COL·LEGI "SANT ALFONS" DE FELANITX
COOPERATIVA D'ENSENYAMENT "ES LLEDONER"

Som
coope-
rativa!

SUMARI

Notícies de l'escola	4
L'APIMA informa	15
Sa Tanqueta	
La primera visita a l'hortet.	16
Gaudeix de l'estiu sense deixar d'aprendre	
Bàrbara Vicens i Maria Bel Picó	18
El meu, el teu, el de tots, Sant Alfons	
Catalina Soler Torres	20
Diada d'esport platja	
Dep. d'ed. física	23
Qui és qui? (VI)	24
Educació Infantil:	
Felanitx: poble educador.	26
Tafanejam i tafanejam!	28
L'any que ve m'imagino...	29
Educació Primària:	
El segrest de Persèfone (1er A)	30
S'acaba l'escola (1er B)	31
Hi havia una vegada... (2on)	32
Racó de natura (3er B)	34
Petits literats (3er A)	35
Treballam Henry Matisse (4t)	36
Dos dies a la Victòria (5è A)	38
Sa Dragonera (5è B)	40
Estora de pita (6è)	41
Educació Secundària:	
Còmics (1er)	44
Autobiografies (2n)	46
Proves Cangur (3r)	48
Viatge a Granada i Sevilla 2013 (4t)	50
Per on començar...? (4t)	52
De la vida i de la mort: el dol	
Maribel Vidal Pérez	54
Magisèries	
Francesc X. Mas Monserrat	55
Dept. Atenció a la diversitat	
Educar avui: a la recerca del sentit comú	58
Anàlisi dels resultats de l'enquesta	60
El perquè de la ciència	
El so i la física	62
Arxiu fotogràfic	64

COOPERATIVA D'ENSENYAMENT
ES LLEDONER

Edició: Cooperativa d'Ensenyament "Es Lledoner"
Direcció: Antoni Vicens Massot
Coordinació: Jerònima Muñoz Pomar
Disseny i maquetació: Francesc X. Mas Monserrat, Mª Antonia Vaquer Maimó
Assessoria lingüística: Antoni Maimó Oliver
Col·laboren: tots els professors i alumnes del col·legi
Impressió: Edicions TALAIOTS

EDITORIAL

Tu ja no hi ets i floriran les roses,
maduraran els blats i el vent tal volta
desvetllarà secretes melodies;
tu ja no hi ets i el temps ara em transcorre
entre el record de tu, que m'acompanyes,
i aquell esforç, que prou que coneixes,
de persistir quan res no ens és propici.
Des d'aquests mots molt tendrament et penso
mentre la tarda suaument declina.
Tots els colors proclamen vida nova
i jo la visc, i en tu se'm representa
sorprenentment vibrant i harmoniosa.
No tornaràs mai més, però perdures
en les coses i en mi de tal manera
que em costa imaginar-se absent per sempre

M. Martí i Pol

NOVA DIADA DE SANT JORDI

Per Sant Jordi, roses i llibres...I és que quan s'acaba el mes d'abril la primavera guaita i comença a estirar-se. L'escola sencera ho celebra d'una manera literària des de fa ja dècades. No debades, la festa del Dia del Llibre, la festa de Sant Jordi, esdevé una de les activitats més dinàmiques i atractives tant per l'alumnat com per als seus mestres.

Tant els més petits com els alumnes de secundària participen en una sèrie de tallers de característiques molt diverses que s'organitzen al voltant d'aquesta diada. Alguns d'aquests tallers són comuns a tots els cicles: taller d'estampació

de camisetes i visita a les llibreries muntades a cada edifici amb opció de poder adquirir un llibre.

L'alumnat d'educació infantil i primària va triar el tema dels contes dels germans Grimm per muntar totes les seves activitats. A les escoles varen fer un taller de plàstica amb la idea de dissenyar punts de llibre i tallers d'experimentació on la màgia va convertir la sang del drac en roses. A l'escoleta Sant Alfons, a més, infants i mestres varen fer feina amb les rondalles *En Vit*, *En Toni Garriguel·lo* i *en Joanet de sa Gerra* i aprofitaren el tema de la diada per fer un taller d'escriptura i narració basat en un conte dels germans Grimm.

A primària tampoc no quedaren enrere quant a l'organització de la festa: tallers de lectura amb la llegenda de Sant Jordi, tallers de rondalles, tallers de plàstica per fer roses (les més guapes de totes), tallers mediambientals, teatre, maletes literàries, ...sempre amb l'excusa de la princesa, el drac, les roses i la bona lectura.

A secundària també participaren durant un dia de la festa, aquesta vegada dedicada al centenari del naixement de Salvador

Espriu. L'alumnat de tots els cursos va elaborar uns murals amb frases del poeta i els varen penjar a les vidrieres del passadís de les aules. A part d'aquesta activitat es muntaren també tallers de polseres, de carteres, una tanda de jocs cooperatius, tallers de coques, de ball de bot... Com a novetat enguany, com a cloenda de la festa, es va organitzar un concurs de *harlem shake*. L'aula guanyadora va ser la de 4t A.

TERCER DE PRIMÀRIA VISITÀ DEIXALLES

Dia 19 de març, arran d'una activitat proposada a l'àrea de religió sobre compartir amb els altres per estar bé amb un mateix, es va programar una visita a Deixalles. L'objectiu era que cada alumne entregàs un objecte personal per treballar el desafecte envers coses materials.

L'experiència de la visita fou molt positiva ja que tots varen col·laborar donant coses que per a ells tenien un valor. Malgrat la paradoxa, tots els alumnes varen sortir de Deixalles amb un regal que, com a agraïment, el personal que hi treballa els havia preparat. Els varen muntar un racó al jardí tot ple de regals per elegir: joguines, qua-

derns, camisetes, pepots de felpa, jocs... Ja us podeu imaginar la bulla que varen fer tots plegats.

Abans de recollir el regal els havien preparat un tros de terra on deixar-hi un record de la visita: varen sembrar una llavoreta de ravenets que per fer una ensalada són ben bons!

TALLERS ECOVIDRE

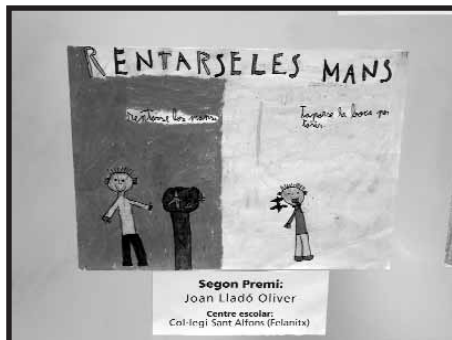
Per sensibilitzar l'alumnat envers la recollida selectiva es varen sol·licitar uns tallers organitzats per la Fundació Deixalles, als quals participà l'alumnat de segon i tercer cicle de primària. Es varen projectar imatges i un vídeo de com es fon el vidre i se'n crea de bell nou.. El protagonista és un pot de vidre que cobra vida i ens conta la seva història. Va esdevenir un taller divertit i engrescador.

ACTUACIONS BATUCADA

La batucada continua amb la fua amb la qual va començar el curs. No debades durant aquest trimestre ha tingut l'agenda ben farcida d'actuacions. La primera de totes va ser el dia de la Inauguració del Mercat medieval a Felanitx, dia 30 de març. Varen fer un recorregut pel centre de la ciutat, animant la festa. A la vila també han participat en un grapat d'esdeveniments: el *Correllengua* al seu pas per la vila (actuació que no es va poder fer per culpa de la meteorologia), la tancada a l'IES Felanitx organitzada per les API-MAS del municipi dia 25 d'abril i com a convidats a l'obertura de la I Festa de Primavera que ha organitzat l'APIMA de la nostra escola dia 7 de maig (de la qual en feim referència unes línies més abaix).

Aquestes actuacions no s'han limitat a l'àmbit del poble. Han obert fronteres arreu de Mallorca. Dia 20 d'abril varen actuar a Secar de la Real, convidats per la colla Realment Cremats. Dia 27 d'abril estava prevista l'actuació a Sineu a la I Trobada de Colles i Dimonis Federats i les seves batucades, organitzada per la Federació de Dimonis, Diables i Bèsties de Foc de les Illes Balears. Però es va haver d'ajornar fins dia 15 de juny, també amb motiu de les pluges caigudes. La darrera que tenen prevista ja serà amb el curs escolar tancat: tindrà lloc a Bunyola dia 30 de juny a la I Trobada de Batucades Infantils.

CONCURS RENTAR-SE LES MANS

A les aules de segon de primària amb motiu de la *V Jornada Mundial d'Higiene de Mans en l'Atenció Sanitària*, que es va celebrar el dia 5 de maig de 2013 dins la iniciativa *Save lives: clean your hands* de l'organització Mundial de la Salut, l'hospital de Manacor va organitzar una sèrie d'actes, entre els quals destaca la convocatòria del 1r concurs de dibuix infantil, sota el lema *La importància de rentar-se les mans*.

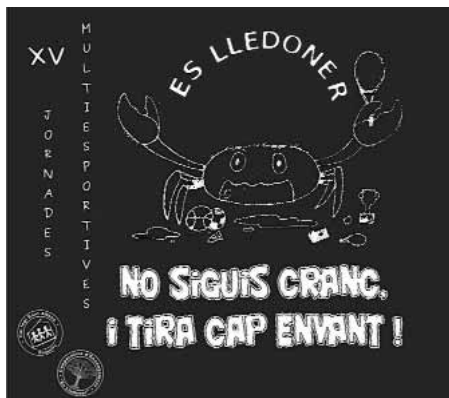
Hi podien participar tots els alumnes de segon curs d'educació primària de l'àrea d'influència de l'hospital. Per aquest motiu la nostra escola ha volgut prendre part en aquesta iniciativa. L'alumne Joan Lladó de 2n A de primària va quedar classificat segon amb el seu dibuix.

MESTRA DE PRÀCTIQUES

Durant aquest tercer trimestre ha vingut una mestra a fer pràctiques a l'etapa de primària, concretament al primer curs. És na Maria Isabel Casanovas Barber.

NO SIGUIS CRANC I TIRA CAP ENDAVANT!

Aquest és el lema d'enguany de les 15enes Jornades Multiesportives Es Lledoner que organitza l'alumnat de 4t d'ESO i el departament d'educació física. Han estat tres dies d'esport intents, de convivència, de respecte, de salut i sobretot de competicions cooperatives amb l'única finalitat d'aconseguir la diversió.

CONCURS DIARI EL PAIS

Els alumnes de quart d'ESO han participat en el concurs que organitza cada anys *El País de los Estudiantes*. Es tracta d'un programa gratuït de premsa-escola que es desenvolupa online. És una eina didàctica que fomenta l'aprenentatge multidisciplinar, el treball en grup i el desenvolupament personal de l'alumnat. Els nostres alumnes havien de dissenyar el seu propi diari. Varen triar el format digital amb un mínim de cinc seccions: societat, opinió, esports, ciència i tecnologia...

Les deliberacions del jurat encara no han finalitzat, per la qual cosa encara no sabem el nom de l'escola guanyadora. Informarem en properes edicions.

Podeu veure les publicacions

dels dos cursos en els següents enllaços:

<http://bit.ly/13HsTkM>

<http://bit.ly/15MOjz2>

PROVES IAQSE

**Institut
Avaluació
Qualitat
Sistema
Educatiu**

Durant el tercer trimestre escolar, a les aules de 4t de primària s'han duit a terme les proves d'avaluació de diagnòstic (IAQSE). Són un conjunt de proves que es passen a l'alumnat de tots els centres i de qüestionaris que responen ells mateixos, les famílies, el professorat i la direcció de cada centre.

Aquestes proves ajuden a conèixer les competències de l'alumnat i ajuden a determinar quins factors són fonamentals per a la millora del seu aprenentatge i per a la correcció de dificultats i problemes d'aprenentatge.

ÈXIT ROTUND DE LA I FESTA DE PRIMAVERA

L'associació de pares i mares del col·legi Sant Alfons juntament amb el claustre de professors organitzaren el passat 11 de maig la *I Festa de Primavera* a les instal·lacions de l'edifici de secundària.

Aquesta proposta engrescadora es va centrar especialment en la idea de muntar una festa en la qual pares, infants, joves, mestres i padrins poguessin participar en una jornada lúdica i de convivència tots plegats.

L'actuació de la batucada d'Es Lledoner i els xeremiers encetaren la festa amb molt de renou. El reclam va concentrar tamborers de

totes les edats que s'encarregaren de trasbalsar per uns instants el matí del dissabte. Després del seu repertori, s'inauguraren un seguit de talleres dirigits a totes les edats. Els més petits gaudiren amb el conta-contes, amb els talleres de sopa, de pintura amb paper continu i feren cua per acabar amb la cara ben pintada. Tampoc no s'avorriren gens en els tallers de psicomotricitat. Per a la resta, tingueren la possibilitat de fer-se polseres de colors, cantar al karaoke, fer ball de bot o assistir a una classe de coreografia.

A part dels tallers, s'organitzà un concurs de fotografia digital amb categoria de primària i ESO, el tema del qual fou *Els amics*. Els assistents a la festa pogueren visitar també dues exposicions muntades a les aules basades, per una part, en les feines que es fan a les classes de pintura i dibuix i, per una altra, en els projectes que es duen a terme a les classes de tecnologia i artesania.

La fi de festa fou especialment saborosa: amb la col·laboració del bar d'Es Carritxó els pares i mares de l'associació cuinaren una paella deliciosa que assegué a la taula a un públic molt entregat.

MURALS ARTÍSTICS

Per primer any els alumnes d'ESO han reproduït a les parets de l'escola obres representatives de la història de l'art.

Els alumnes de plàstica de 4t s'han estrenat amb l'obra *El Crit* d'Edvard Munch (1893) plasmat a la paret de 1r d'ESO amb unes mides de 297 x 217 cm. Es va triar aquesta obra per ser representativa del moviment expressionista i una de les més característiques d'aquest artista. Els alumnes de forma

cooperativa han anat fent torns per poder-hi participar tots els que han volgut de manera ordenada.

Per altra banda, els nins i nines de l'activitat extraescolar de pintura també han aportat el seu granet d'arena a una de les parets de l'edifici fent una gran representació d'una de les obres de Keith Haring, artista molt important i precursor de graffitty, defensor de la cultura de carrer i amb inspiració Pop Art destacant a Nova York als anys 80.

PARTICIPACIÓ SETMANA DE MÚSICA DE FELANITX

En el context de la XXXVIIena Setmana de Música de Felanitx, l'alumnat de primària i de secundària ha assistit els dies 7 i 8 de maig respectivament a un concert pedagògic a l'auditori municipal, organitzat pel Centre Cultural de l'Ajuntament de la vila.

L'alumnat de primària va poder gaudir d'un concert basat en els ritmes del blues, ragtime i gospel inclosos en un musical titulat *L'arca de Noè*, posat en escena per Teatre Teatre. Quant al de secundària, assistí a un concert de percussió africana, amb el grup senegalès Banasanaou.

OBRIM EL TELÓ DEL NOSTRE TEATRE

Després d'un any de rodar per damunt les taules de l'escena, el mes de juny l'escola organitza el Festival de Teatre Es Lledoner, on l'alumnat afeccionat a les bambolines demostra les seves habilitats dramàtiques davant el públic. Enguany hem tornat muntar una *tournee* ben significativa: s'han interpretat un total de sis obres de teatre (dels alumnes d'infantil fins a ESO) i una actuació dels infants de l'activitat extraescolar de ball de bot, dirigits per Margalida Sureda Ramon.

Les obres que han interpretat són aquestes: a educació infantil:

En Gostí i en Gostinet, polissons i a primer i segon de primària *En Tià i en Joanet*, ambdues dirigides per Isabel Mesquida i Lluçia Pascual.

Margalida Estelrich ha dirigit els grups de tercer i quart, cinquè i sisè i l'activitat extraescolar de teatre de secundària. Les obres que han interpretat són *El jai de la barrequeta* (obra popular adaptada), una versió personal de *El malalt imaginari*, de Molière i *Els cecs*, obra també adaptada, de l'autor simbolista Maeterlinck, respectivament.

La cloenda de la festa l'han feta els alumnes de l'optativa de taller de teatre dirigits per Xisco Olivares. Han posat damunt l'escena una obra que mostra les passions i l'absurd de les relacions. El títol de l'adaptació és *Manual de geografia humana*.

PARTICIPACIÓ EN EL CONCURS FELANITX CONVIU

Un grup d'alumnes de secundària ha participat en el concurs de vídeo organitzat per l'Ajuntament de Felanitx dirigit a la divulgació i promoció de les bones relacions entre veïnats per tal d'aconseguir una bona convivència. Aquest concurs forma part del projecte "Felanitx Conviu": té la clara idea que no hi ha ningú amb més criteri per millorar la convivència que els propis ciutadans.

El vídeo *Càmeres de seguretat*, de Miquel Villalonga i Catalina Salvà (3er ESO B), ha estat el guanyador del concurs. Enhorabona!

L'ESCOLA SOLIDÀRIA: RECOLLIDA D'ALIMENTS I RECOLLIDA DE TAPS

Les cooperatives d'ensenyament Es Lledoner, Es Liceu, CIDE, Mata de Jonc, Manjón, Son Verí Nou, Sant Felip Neri (Gorg Blau) i Aula Balear han recollit un total de 2000 quilos d'aliments en la campanya de recollida d'aliments organitzada en col·laboració amb el Banc d'Aliments de les Illes Balears. Aquests aliments seran distribuïts entre les associacions que treballen amb les persones més necessitades.

A part d'aquesta iniciativa, se n'han fet d'altres d'importants. Des de principi de curs es va sensibilitzar l'alumnat amb la recollida de taps per ajudar a persones que pateixen de malalties rares. Una cooperativista, na Paqui, els recollia i se'ls enduia al Port.

A mitjans del segon trimestre va contactar amb l'escola l'associació DACESMA i ara és aquesta associació qui actualment s'encarrega de recollir-los.

FELANITX EMBELLEIX

Després d'haver guanyat el concurs *Felanitx embelleix* amb el projecte titulat *Ferma't*, Xisca Obrador Veny i Pere Bennassar proposaren als alumnes de primària i d'ESO de participar o contribuir en la posada en marxa de la seva idea. Es tractava de fer una intervenció artística com a reclam dels ciutadans i turistes o curiosos, embellint els carrers amb materials propis i reutilitzats. Hi han participat alumnes de primària i una selecció d'alumnes d'ESO de diferents cursos.

ASSEMBLEA ANUAL DE LA UCTAIB

El passat dimecres dia 15 de maig es va realitzar l'assemblea general ordinària de la UCTAIB (Unió de Cooperatives de Treball Associat de les Illes Balears). Entre d'altres aspectes es va aprovar el balanç de resultats de l'any anterior i el pla de gestió per l'any 2013. El president, Antoni Vicens Massot, i tot el consell rector varen informar de la situació de la Unió, que qualificaren de millor respecte a l'any passat gràcies a les mesures dràstiques adoptades. També es varen agrair les aportacions dels Amics de les Cooperatives, representant a hores d'ara, un dels pilars més importants que ajuden a l'entitat a seguir endavant amb el seu projecte de treball cooperatiu.

CURSA SOLIDÀRIA "GOTES PER NÍGER"

Aquest curs ens hem adherit a ENRÉDATE que és el programa educatiu d'UNICEF adreçat a centres d'ensenyament que promou els drets de la infància i l'exercici de la ciutadania global solidària i responsable.

Vàrem tenir amb nosaltres voluntariat d'UNICEF que ens varen passar un vídeo de com viu la gent a Níger. En aquest vídeo es reflecteix la pobresa i necessitat d'aigua que

pateixen en aquest país i on es veu també l'ajuda donada per UNICEF per canalitzar la poca aigua de què disposen.

La falta d'aigua i d'instal·lacions de sanejament a les escoles té molt a veure amb l'abandonament escolar prematur al Níger, especialment el de les nines.

Per col·laborar en aquest programa educatiu, l'escola ha organitzat una cursa solidària dia 14 de juny a la zona de plaça Pax i voltants. La recaptació final anirà destinada a Níger.

SOBREVIURAN SES PEDRES

Sobreviuran ses pedres és el títol del recital de poesia organitzat per la cooperativa d'ensenyament Es Lledoner, basat amb l'obra del poeta campaner Damià Huguet, que es va escenificar dia 30 de maig a l'auditori municipal.

L'alumnat de secundària (una selecció dels cursos de tercer i quart) interpretà un seguit de poemes muntats a partir de dos fils argumentals bàsics: per una banda, presentaren un poemari que parla de relacions humanes. Unes relacions que s'han d'entendre no restringides entre iguals sinó contextualitzades en la veu de recerca contínua de l'autor que sempre va antecedir a la seva obsessió pel pas del temps. Per l'altra, la declamació va posar èmfasi en dos dels temes cabdals i molt presents en tota l'o-

bra de l'autor: la llengua i la terra, entesa aquesta com la síntesi dels orígens inevitables, la quotidianitat asfixiant, invulnerable, irremeiable fins i tot. Mescla de passió, dolor, un cert to també d'irracionalitat en el discurs poètic, els joves recitadors demostraren les seves dots interpretatives a l'hora de recitar i, a més, en l'execució d'algunes danses incorporades a la trama magistralment per la directora Margalida Estelrich.

La posada en escena en tons acres, amb paupèrrims elements ornamentals per expressar el més essencial i primitiu de l'esperit humà va tenir un segon teló de fons molt important: la música. No va ser una música qualsevol: es varen triar peces que mantenen una relació amb el cinema amb la intenció d'abordar un altre dels temes recurrents en l'obra de l'autor. Recordem que Damià Huguet fou

un apassionat del món del cel·luloide. Assistírem, així, a un recital dinàmic, amb constants canvis i moviments, on els rapsodes anaven desfilant sobre l'escena amb l'agilitat i la continuïtat dels fotogrames d'un film.

A part d'aquest gest envers l'obra d'Huguet, el recital tingué un doble caire emotiu: es va retre homenatge a Francesca Adrover Tirado, l'enyorada mestra de música de l'escola.

Aquest homenatge es va imbricar de manera molt elegant i superba en el conjunt del recital: mentre els rapsodes eren damunt l'escena col·locant els elements del decorat, entre ells un quadre a l'oli que representava una guitarra, un grup de músics formats per alumnes d'ESO i ex alumnes (que també volgueren afegir-se a l'esdeveniment), iniciaren l'obertura del recital i interpretaren les quatre peces més significatives compostes per Francesca Adrover en les veus de guitarra, percussió, saxofon, clarinet, piano, flauta, oboè, trompa i teclats. Al mateix temps que la música emergia, al fons de l'escena, just davall del quadre de la guitarra, es va encendre una espelma que il·luminà durant tota la vetllada l'espectacle. Aquesta imatge presidí el fons de l'escena, la veu dels rapsodes i l'emoció dels assistents.

NOTICIES DE L'APIMA!

 Com ja sabeu tots, aquest curs ha estat problemàtic per la situació en què es veu la comunitat educativa per mor dels canvis constants en la llei d'educació i els projectes educatius de l'Estat. Si bé aquests projectes poden resultar atractius a primera vista, la forma d'executar-los no està a l'abast ni de les escoles en general ni dels nostres infants.

Gràcies a aquesta situació s'ha aconseguit que s'uneixin totes les APIMAs del terme de Felanitx en una lluita comuna per intentar que aquests projectes educatius es duguin a terme progressivament i amb el màxim benefici per als nostres fills.

 El Claustre de Professors i l'APIMA van organitzar la *I Festa de Primavera*, a l'edifici de secundària. Va tocar la batucada de l'escola i els xeremiers. Es van realitzar tallers que van ser el delit dels infants i nosaltres ens vam encarregar de fer una paella (amb l'ajuda inestimable i desinteressada del Bar d'Es Carritxó) per a unes 180 persones. Va ser un dia de feina gratificant perquè es respirava col·laboració, bon humor i unió. Va fer una mica de calor a l'hora de dinar, però ho intentarem solucionar per a la pròxima ocasió. **L'any que ve us hi esperam a tots, no us en penedireu!**

 Una altra activitat d'aquesta *I Festa de Primavera* va ser el concurs de L'APIMA, que enguany era un concurs de fotografia amb el tema AMICS. Hem d'agrair a tots els alumnes de primària i ESO la seva participació. També cal dir que va ser un encert que les fotografies guanyadores fossin votades pels assistents a la festa, perquè si haguéssim hagut de triar-les els membres de la junta hauria estat molt difícil. **Totes eren fantàstiques!**

Van guanyar per votació dels assistents, a primària, Antònia Rigo Mas i, a secundària, Catalina Salvà Mas. La nostra enhorabona! Se'n varen endur un val de 50 euros cada una en material esportiu de "De Cap a Peus". Podeu veure les fotografies al Facebook de l'APIMA.

 Com haureu vist, aquest any no hem organitzat la que era tradicional, excursió de l'AMIPA. Aquesta excursió estava pensada per gaudir d'un dia de convivència escolar, però creim que la Festa de Primavera va complir tots aquests objectius i resultà molt més fàcil participar-hi.

 A causa de totes les activitats que hem tengut aquest darrer trimestre hem decidit posposar la sortida *Conèixer Felanitx* probablement per a finals d'octubre o principis de novembre del curs que ve.

Gràcies a tots per la vostra comprensió i pel vostre suport. Som una Junta novella però amb ganes de treballar i de millorar. Ja sabeu que ens podeu fer arribar les vostres opinions i suggeriments al Facebook o a l'adreça electrònica de l'APIMA (apimasantalfons@gmail.com).

Facem una escola unida en benefici dels nostres fills i tots hi guanyarem.

MOLT BON ESTIU A TOTS!

La primera visita a l'Hortet

Els nins de quatre anys per primera vegada han anat a Sa Tanqueta a sembrar. En Tòfol els va donar una bona explicació de com es feia, com s'havia de preparar la terra, com creixia la planta i com l'havíem de cuidar si passat un temps volíem recollir-ne el fruit.

A nosaltres ens ha tocat sembrar alls i els carbassons i hem pogut veure que la manera de sembrar era diferent. Una vegada haver fet aquesta tasca a l'hort, l'hem continuada a l'aula treballant-ho des de les àrees de plàstica, matemàtiques i lectoescriptura.

Ara veurem com els infants a partir de la seva vivència han pogut treure totes aquestes conclusions d'un tema que per a ells era desconegut.

QUÈ ÉS L'HORTET?
És un foravila
Hi ha alls i lletugues

QUÈ ÉS S'HORTET?
ES UN FORAVILA
IA AES I LLETUGAS

QUÈ VÀREM SEMBRAR?
CARBASSONS I AES
VA DIBOUS I DIBOUS

QUÈ VÀREM SEMBRAR?
Carbassons i alls
Hi vàrem anar dijous i dijous

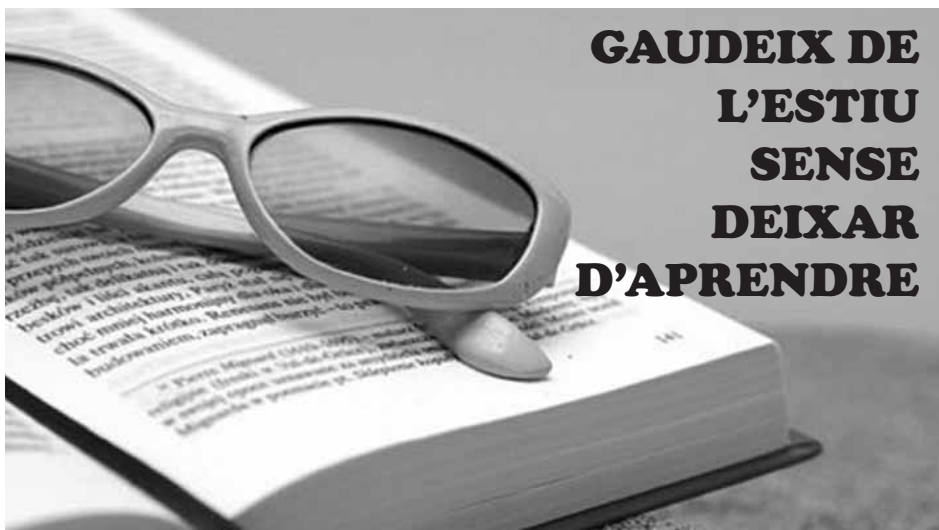
QUI ÉS EN TÒFOL?
ES UN EDINE
ELL SBA
COTA COM SBRAM
VA VESTIT DA FORVILA
VA BRUT PCA VA PASETRA
ELL DEMANA COM AS SBRAM

QUI ÉS EN TÒFOL?
És un jardiner
Elli sembra
Conta com sembram
Va vestit de foraviler
S'embruta perquè treballa sa terra
Elli demana com se sembra

"SA TANQUETA"

Hort escolar ecològic
Cooperativa d'Ensenyament Es Lledoner

GAUDEIX DE L'ESTIU SENSE DEIXAR D'APRENDRE

A la fi arriba l'estiu!! Després d'un llarg curs d'estudi i esforç ens arriben les esperades vacances. L'estiu són uns mesos per dedicar al joc, la platja, els amics i sobretot a NO estudiar. Però, com ens afecta rompre de forma sobtada amb les rutines d'estudi que tant ens ha costat mantenir durant tot el curs?

La principal conseqüència d'aquesta inactivitat la trobam quan hem de tornar a començar l'escola en el mes de setembre, ja que passam tres mesos sense emprar capacitats com la memòria, l'atenció o la concentració. Si introduïm aquestes capacitats durant l'estiu a través d'activitats lúdiques i divertides aconseguirem no perdre l'hàbit d'estudi i començar el curs amb menys dificultat. No es tracta de fer el mateix que hem fet durant el curs, sinó de cercar l'equilibri entre el descans, l'oci i el treball.

En primer lloc, és aconsellable que una vegada finalitzat el curs ens donem quinze dies de vacances per descansar i desconectar del món de l'estudi. Pasat aquest període, ens hem de programar l'estiu.

No es tracta de fer el mateix que hem fet durant el curs, sinó de cercar l'equilibri entre el descans, l'oci i el treball

El més important és aprendre a organitzar-nos, ja que a l'estiu, en disposar de tant de temps lliure i manca d'horis, és molt fàcil perdre el temps. Si no

sabem molt bé com fer-ho, sempre podem comptar amb l'ajuda dels nostres pares.

És important anar variant la temàtica de treball, a fi de repassar totes les assignatures

El millor moment del dia sol ser al matí després d'aixecar-nos perquè el nostre cos ha descansat físicament i mentalment, no fa tanta de calor, mantenim la mateixa rutina d'estudi que la resta de l'any, i sobretot, ens llevam aquest deure del damunt i així podem aprofitar la resta del dia per al que vulguem.

Es recomana dedicar-hi des de 15 minuts a 2 hores diàries, tot depèn del curs escolar en què ens trobem i del que ens hagi pogut quedar pendent a final de curs. Sempre mantenint el cap de setmana lliure.

És important anar variant la temàtica de treball, a fi de repassar totes les assignatures. Ara bé, si n'hi ha alguna que ens sigui més costosa o que ens hagi quedat pendent li hem de donar prioritat.

Com seguir aprenent de forma divertida?

-Utilitza les noves tecnologies; a Internet podem trobar moltes pàgines plenes de jocs virtuals per aprendre i repassar totes les assignatures.

-Veure les teves pel·lícules preferides en anglès.

-Aprofita per llegir allò que més t'agrada i que durant el curs no has tingut temps.

-Escriu un diari de les teves vivències durant l'estiu.

-Crea els teus propis jocs. Per exemple, un *memory* amb fotografies dels teus amics, una sopa de lletres original o un *scrabble* en anglès.

El que importa és ser creatiu, sigui quina sigui la temàtica.

Gaudeix de l'experiència d'aprendre!

Pàgines útils d'Internet:

<http://www.pekegifs.com> (totes les edats).

<http://www.pipoclub.com> (totes les edats).

<http://www.supersaber.com> (infantil i primària).

<http://www.winmates.net> (primària i secundària).

Bàrbara Vicens Cler
 Maria Bel Picó Duran
 ADIV Servei de Psicologia i Formació
www.adivpsicologia.com

El meu, el teu, el de tots, Sant Alfons

Se'm va dibuixar un somriure a la cara el dia que en Toni Massot em va telefonar per proposar-me fer un escrit a la vostra revista, recordant les vivències del meu pas per Sant Alfons (actualment cooperativa Es Lledoner). La veritat, des d'aquell dia, al meu cap s'han succeït tot un caramull d'anècdotes que mai em pensava seria capaç de tornar a recordar.

Després del meu pas per les monges de la Caritat al carrer Mateu Obrador, vaig començar primer de l'escolarització obligatòria a les monges de la Caritat. La meua primera mestra, sor Maria Roig, no va poder estar amb nosaltres tot el curs per culpa d'una malaltia. La seva substituta va ser na Francisca Cler.

Les finestres de la nostra classe donaven al pati de baix, amb aquelles plantes tan ben cuidades i aquell fasser. Quan ara ho pens, quin luxe! Vull dir que tenc bons records de tots i cadascun del mestres que m'ensenyaren que amb l'esforç, la dedicació, l'educació, el sacrifici, la vida és molt més fàcil.

Quan parlam de la Caritat és impossible no recordar aquells escalons, aquelles escales que, quan entràvem o sortíem, tot era renou... de sobte quedàvem en silenci i se sentia si qualcú pujava o baixava. A segon vaig tenir n'Apol·lònia Montserrat. Tant na Francisca com n'Apol·lònia eren molt joventetes, tenien tanta il·lusió per ensenyar que era impossible no aprendre a sumar i a restar o a llegir bé.

A tercer ja pujàvem un pis més i jo vaig anar a classe amb n'Apol·lònia Gomila. Què puc dir d'ella? Era tot

dolçor! Ma mare encara guarda el regal que feiem per al Dia de la Mare. Abans es feien manualitats per regalar, i també en el Dia del Pare.

anar a Sant Alfons era donar una gran passa, poder compartir pati amb els més majors.

A quart em va tocar anar amb en Tòfol Fontanet. L'altre curs de quart tenia com a professor en Pep Mascaró i anava a l'escolania, devora l'església, quasi mai ens vèiem. En Tòfol ens va fer fer feina de valent, me'n record com si fos avui que, a qui no sabés dir els verbs ben conjugats o les preposicions de memòria, el feia estar fins a les cinc i mitja o les sis de l'horabaixa. I qui no havia estudiat a casa es quedava a l'escola. Ell feia classes de suport i li era igual quedar. A mi m'encantava quedar amb ell a parlar i sempre arribava tard a casa i ma mare em renyava. Aquests dos anys jugàvem al patí de dalt, vèiem totes les teulades de les cases dels voltants, una reixa alta ens protegia de caure, però, la veritat, cap dels que érem allà érem conscients dels perills que ara veim com a pares que som.

Després del pas per la Caritat ja ens sentíem més grans, anar a Sant Alfons era donar una gran passa, poder compartir pati amb els més majors. Em feia

sentir gran. Ara, amb el pas del temps i aquests records, m'agradaria en qualque moment tornar petita. El record d'aquell edifici va lligat al lledoner i al pou, encara avui hi són. Hi ha coses que per molt de temps que passi no canvien. M'agradaria fer una menció especial al pare Duran, amb les mans recollides i la seva sotana negra, cada final de mes ens donava la papereta amb la qual havíem d'anar a pagar. Ens coneixia a tots, un per un, pel llinatge. Era una bona persona.

A cinquè vaig anar amb sor Margalida, la vitalitat en persona. No es cansava mai i cada dia venia de bon humor. A final de curs ens va ensenyar una gran lliçó, o almenys a mi, que encara la record. Ens va agafar, a un grup d'alumnes, i ens va dir que ens podria posar una nota global molt bona, però que no ho faria perquè volia que la traiguéssim a sisè, el que voldria dir que ens hauríem esforçat. Però jo em vaig fallar a mi mateixa perquè no la vaig treure.

Quan ja parlem de sisè, setè i vuitè són paraules majors. Va suposar un gran canvi a nivell d'estudis i un canvi a nivell personal. Què he de dir de D. Toni Xorret, jo mai li vaig tenir por, perquè sols renyava als qui no l'escoltaven. A qui sí que tenia por era a D. Toni Massot. Era l'autoritat personificada, mai he pensat que fos dolent, just al contrari. Tant un com l'altre se sabien de memòria tot el que explicaven; que si equacions, si regles de tres, si el cos humà, si les parts d'una planta... A la classe de

Catalina Soler Torres

Catalina Soler Torres (Felanitx, 1972) està casada i té dos fills. Va cursar els estudis primaris al col·legi Sant Alfons, els de batxillerat a l'institut aleshores anomenat Verge de Sant Salvador de Felanitx i els de dret a la UIB.

És voluntària de l'ONG Horizontes Abiertos. Algunes de les seves passions són llegir i escoltar música;

encara que sempre diu que políticament no pensen igual, el seu cantant predilecte és Joaquín Sabina.

Ella mateixa es defineix com una persona molt compromesa amb la societat, «la gent de cada vegada més necessita ser escoltada i trobar respostes amb sentit comú». I és que això de la política sembla inevitable: tots els anys d'estudiant va ser delegada de curs, fins i tot a la universitat va ser elegida representant dels alumnes al Departament de Dret Privat.

La seva trajectòria dintre d'aquest àmbit és llarga: després de la seva afiliació a les Noves Generacions del PP a Felanitx(1995) i la posterior presidència (fins l'any 1999), va ser cap de llista a la localitat per a aquest partit l'any 1999. Quatre anys després es va convertir en la primera dona batlessa de la història del municipi i ho va ser fins l'any 2008 en què hi renuncià. Diputada del 2007 fins al 2011 al Parlament de les Illes Balears, actualment és Consellera Executiva del Departament de Medi Ambient, membre del Comitè Executiu Insular, del Comitè de Direcció Insular i de la seva Junta Directiva, a més de secretària executiva d'organització de la Junta Directiva Regional i vicesecretària insular del Partit Popular.

Diu que com tot felanitxer de soca-rel, per a ella és un orgull ser d'aquest municipi, que encara que per circumstàncies de la vida no hi resideixi tot el temps que li agradaria, hi segueix empadronada. Els seus fills quan han nascut han estat empadronats a Felanitx fins al moment de començar escola.

D. Miquel Riera, de llengua castellana, era a l'única on sèiem un devora de l'altre. A les altres aules teníem taules i cadires individuals. D. Guillem ens va fer estimar l'art i la història, encara record aquells *cuadernillos* que havíem de fer cada trimestre amb els cromos de fotografies d'art. Us contaré una anècdota, que ell i jo de tant en tant ens recordam. Quan anàvem al darrer curs hi havia eleccions generals, i un dia ens va fer fer un debat entre alumnes. L'única al·lota que hi va participar vaig ser jo. En acabar em va dir: «Un dia et veurem batlessa» i així ha estat.

em sent com una padrineta que et recorda un temps, no sé si millor o pitjor, simplement diferent.

Quan vàrem començar sisè vàrem començar a estudiar català amb D. Toni Maimó, no sé com ho va fer, però en tres anys ens va ensenyar a estimar una literatura desconeguda com el *Tirant lo blanc* i a aprendre i llegir sense faltes. També vàrem aprendre anglès amb na Maria Antònia Obrador. Tenia una veu potent, me'n record d'ella, entre d'altres moltes coses, que estava embarassada del seu segon fill. Que en vàrem fer, de voltes, devora aquell lledoner i què en vàrem fer, de cucaveles amb na Llúcia! Na Bàrbara ens va ensenyar manualitats, encara guard com un tresor la meva i única camisa tallada i cosida per mi.

El pare Ambròs ens va donar religió i na Francisca Tirado, música. El Nadal i el final de curs aniran sempre lligats a ella. La seva guitarra i *un, dos, tres...!* En tenia, de paciència! I molta cura perquè no se sentís un flabiol més alt que l'altre. Com he dit abans, hi ha coses que no canvien amb el temps i encara ara m'agrada molt venir a les nades a l'Església de Sant Alfons i veure el final de curs al juny. Es farà difícil per tots enguany aixecar el cap damunt l'escenari i no veure la cara de na Francisca...

Podria escriure hores i hores, hi ha tantes d'anècdotes... Però no us vull avorrir. Ara que ho torn a llegir, em sent com una padrineta que et recorda un temps, no sé si millor o pitjor, simplement diferent.

Em varen formar i em posaren els fonaments de tot el que he aconseguit a la meva vida. Avui, molts dels que varen estudiar amb mi us formen a vosaltres per gaudir d'un bon futur. Na Margalida Nicolau, en Maties

Roig, na Miquela Orfi, en Joan Xamena, professors d'avui i companys d'aquells temps.

La vida sempre ens ofereix sorpreses que un no pot preveure, i jo no podia preveure que els meus fills no estudiarien allà on jo ho havia fet. Però tenc el meu fillol i nebot que hi estudien. Sé que ara teniu un hortet, que anau de colònies, i que l'esforç, el sacrifici, i el compromís segueixen regint la vostra educació.

Catalina Soler Torres

DIADA D'ESPORT PLATJA

El passat dissabte 4 de maig la nostra escola va participar a la *Diada d'esport platja* organitzada pel Consell de Mallorca. Aquesta es va celebrar a la platja de Sa Ràpita. Hi van participar un total de 53 nins i nines d'infantil I primària de la nostra escola.

L'activitat es va du a terme de les 10 a les 13 hores.

👉 Els més petits d'educació infantil pogueren gaudir dels circuits a la sorra, jocs d'arena, jocs pre-esportius, balls, cançons, jocs simbòlics fins acabar amb la cara ben pintada.

👉 Els més grans d'educació primària jugaren a hoquei platja, bàsquet, indíagues, volei, esports de raqueta, beisbol, capoeira...

Tots els participants varen fer tres hores d'esport, salut i diversió, la qual cosa és molt important per a un bon desenvolupament. I el més important de tot: van tornar molt contents.

Adéu i salut que no en falti!

Departament d'educació física

QUI ÉS QUI?

(VI)

Això ja s'acaba! Teniu a les mans la darrera edició del QUI ÉS QUI? El repte ja és prou conegut: esbrinar quin

mestre de secundària, en aquest cas, és cada un

dels menuts de les fotografies. Gràcies a la idea que varen tenir les mestres d'educació infantil en el seu moment, hem tingut una secció en aquesta revista que ens ha apropat a la infantesa del personal docent i no docent que formen part de la nostra escola.

Apa, doncs!

1

2

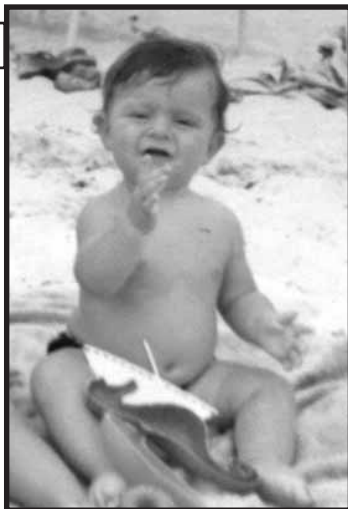
3

4

5

6

7

8

Solucions

- 1-Catalina Moll
- 2-Cosme Riera
- 3-Mª Eulàlia Oliver
- 4-Maties Roig
- 5-Margalida Nicolau
- 6-Xisco Olivares
- 7-Jaume Barceló
- 8-Marina Parera

Felanitx: poble educador

Escoleta Municipal

Un poble educador és aquell que no manté al marge els infants i joves que l'integren. Un poble educador no contempla els nins com a elements passius que tan sols habiten a la vila sinó que els atorga el protagonisme que mereixen i els ofereix l'oportunitat de viure experiències enriquidores.

Segons Tonucci, pedagog i pensador italià, és necessari crear ciutats i pobles educadors; contextos globals d'aprenentatge perquè tot el conjunt de ciutadans (i això inclou els infants) puguin gaudir tranquil·lament del temps de lleure. Un poble inhòspit, brut i insalubre no convida a sortir al carrer a fer poble. Ans al contrari: ens obliga a construir indrets segurs i protegits, privats de qualsevol interacció social amb veïnats i vianants.

Per poder gaudir d'un poble educador, cal tenir en compte l'infant com a paràmetre a l'hora de pensar, crear i aprofitar els espais ja existents. En sou conscients que no sempre els espais i elements que trobem al carrer estan pensats per a infants? O per a famílies amb nins? Voretes per caminar de manera

individual, botons de semàfors o bancs molt alts... és per això que Tonucci (*La ciutat dels infants: una manera nova de pensar la ciutat*. Barcanova) ens parla de l'orella verda. Aquest concepte, abstracte a priori, no és res més que una orella immadura, verda, que cal conservar així per poder entendre millor allò que ens demanen els nostres nins i nines. I és l'Administració qui més orella verda ha de tenir per tal de garantir un poble educador.

En el cas de l'Escoleta Municipal, aquest tercer trimestre estam duent a terme una sèrie de sortides per la vila. Agafats de la cordeta hem sortit al carrer les classes d'1-2 i 2-3 anys i hem passejat, hem anat a comprar fruita, a fer una volteta pel Passeig Joan Estelrich i fins i tot a berenar al Parc Municipal de Sa Torre. Es tracta de sortir i sentir-se part d'un poble. De conèixer indrets que, de passada amb el cotxe no tenim temps d'apreciar. D'interactuar amb veïnats i comerciants. De reafirmar la nostra identitat: com a grup-classe, com a nins i nines d'educació infantil i com a felanitxers i felanitxeres. De comportar-se i veure la vila d'una manera ben diferent.

Vivint aquests desplaçaments com una successió de moments presents, cadascun dels quals és important per ell mateix: demanar per aturar-se, apreciar de prop una formiga, comentar la descoberta amb algú altre, descobrir una sorpresa que per a una persona adulta ha romàs inadvertida...

...Es tracta, en definitiva, de viure experiències pròpies.

TAFANEJAM I TAFANEJAM!

Escoleta de Sant Alfons
1er cicle

Curiositat o sorpresa? Així és com els nostres petits alumnes es miren la mestra quan aquesta treu les bosses tafaneres. Tal vegada també us heu quedat una mica bocabadats quan heu sentit aquest nom i segurament us demanau: i què són les bosses tafaneres?

Podríem dir que són unes activitats que intenten donar resposta a la curiositat i a les ganes de tafanejar que tenen els nostres infants. Aquestes activitats van dirigides a nins d'entre 1 i 3 anys i consisteixen a oferir-los unes bosses plenes d'objectes reals que s'utilitzen en la vida quotidiana.

És una proposta que ja es va incorporar el curs passat amb una bona acollida per part dels infants i que es trobaria entre el joc heurístic i el joc simbòlic. En aquest joc la recollida és molt important ja que fa que els infants classifiquin objectes, els comparteixin i es relacionin entre ells.

L'activitat comença quan la mestra ofereix una de les bosses i són ells mateixos qui van traient els objectes de dintre tot observant i experimentant. Es poden elaborar diferents tipus de

bosses: de la platja, del nadó, del viatge...però aquest curs utilitzam les bosses de la mare, on trobam diferents objectes que les nostres mares duen dintre de les seves bosses. Si els infants hi troben un pinta-llavis, l'agafen i es pinten els llavis els uns als altres. Si troben unes ulleres de sol, se les posen als ulls. Amb el telèfon mòbil criden al pare o a la mare...

Sabeu què n'arriben a fer, de coses...I si no, mirau, mirau que bé que s'ho passen!

L'any que ve m'imagino...

Escoleta de Sant Alfons 2on cicle

Passa el temps, les hores, els dies, els mesos i els anys. Sí, els anys, tant que ens agrada això a nosaltres els petits.

Significa fer festes d'aniversari, convidar els amics, jugar i, com no, qualche petit regal.

Però també significa tornar grans, passar de curs en curs i ara passar a una nova etapa i a un nou edifici.

Creiem que els pares estan un poc regirats, expectants i amb ganes de saber com ens anirà la nova mestra, les noves feines, més llibres, noves normes, nova aula...

Però a nosaltres això no ens preocupa perquè ens trobam grans i amb ganes d'esser-ho. Per això, dins la nostra imaginació ja tenim ben formada la idea d'aquest canvi. I així, amb aquest escrit que hem fet de forma totalment lliure us ho volem mostrar.

L'any que ve m'imagino que
 tura escales i una
 taules grosses i veuré
 se meua germana i
 sa classe sera grossa i
 sere gran i una penador
 i ses taules tindran calaix
 i una mols de jocs i
 batens i una taules de
 pinpon amb paletes

L'any que ve m'imagino que hi haurà escales, hi haurà taules grosses i veuré sa meua germana i sa classe serà grossa i seré gran. Hi haurà penjadors i ses taules tindran calaix, hi haurà molts de jocs i wàters, hi haurà taules de pin-pom amb paletes.

Miquel Pou Roca

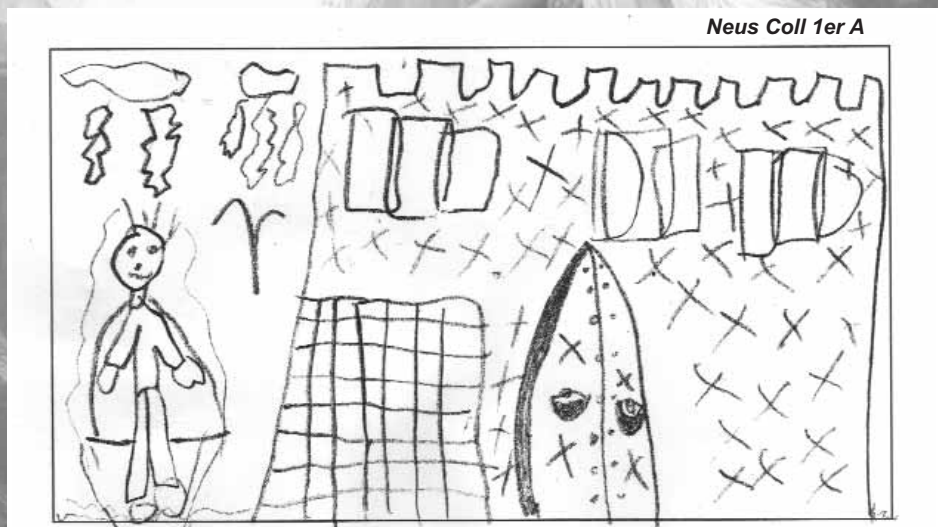
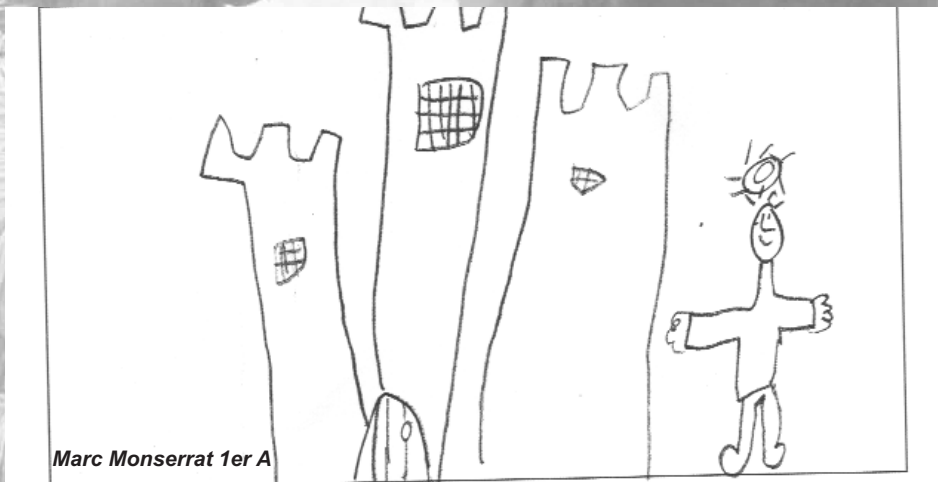
S A B E M
 QUE TOT
 ENS ANIRÀ
 MOLTBÉ!

El segrest de Persèfone

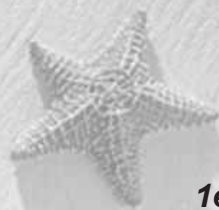
Els alumnes de 1r A hem treballat el conte El segrest de Persèfone, on la deessa Demèter es posa molt trista perquè el déu del món, Hades, segresta la seva filla Persèfone.

Com que no sabíem com era Hades ni el seu palau, ens ho hem imaginat i així és com ho hem vist.

S'acaba l'escola!

En uns dies s'acabarà l'escola, cada un anirà a casa, no conviurem junts a classe i arribaran les vacances d'estiu i...

1er B

el mes de juliol aniré moltes vegades a la platja, jugaré amb l'arena i nadaré molt, Faré el meu cumple i vindran els meus amics a la meua festa i quan arribi agost aniré en barca fins el poble dels meus padrins Allà jugaré amb els meus cosins aniré a la piscina i quan acabi l'estiu tornaré a Felicitx.

Toni Sánchez 1er B

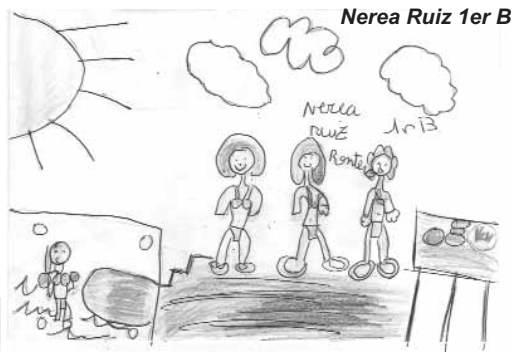
Jugaré amb les meves còpies embarassades i també amb la meua cistella petita que nom Té un Toni Solas 1er B

Toni Solas 1er B

Ahlan Zazuach 1er B

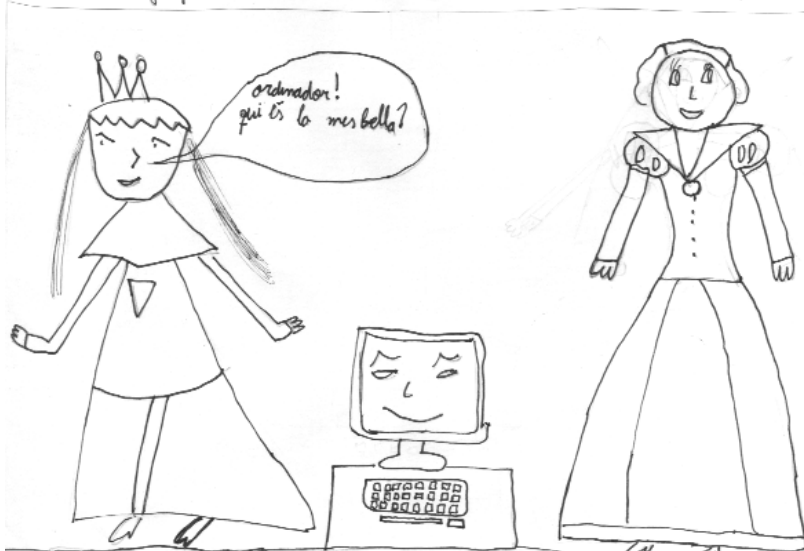
Nerea Ruiz 1er B

2n primària

Hi havia una vegada una reina molt "seriosa" que sempre li demanava al seu ordinador -qui és la més guapa del món? i l'ordinador li deia "tú ets la més guapa del món". Van passar un parell d'anys i la reina li va tornar demanar a l'ordinador -qui és la més guapa del món? i l'ordinador li contesta: "la filla del rei". La reina es va enfadar tant que va enviar a un caçador que la matés. Quan el caçador la va anar a cercar li va dir: "Vés a Sant Salvador i no tornis". Na Blancaneus va anar allà, va veure un restaurant hi va entrar i es va quedar borbuda a una taula. Quan es va despertar va veure set homes que la miraven, va Blancaneus els hi va demanar qui eren, i ells van dir els set policies. La reina va tornar demanar a l'ordinador qui era la més guapa i l'ordinador li va contestar "na Blancaneus", li va dir on era. La reina es va dispendiar de monja i va anar a vendre collarets a Sant Salvador. Na Blancaneus la va veure i va dir "jo, jo vull un collarot!", quan el se va posar es va morir. Però va anar un grup de ciclistes i un d'ells li va llevar el collar i es va despertar.

Marta Armiijo Sureda 2nA Primària

Na Blancaneus moderna

Hi havia una vegada un home que es va separar de la seva esposa i se'n va anar a viure a Felamita, allà hi havia un regne on mandava la reina presumida que un dia va posar en marxa un ordinador màgic que ella tenia i va entrar a Google.ruvulanoisiamesguapadelregne.com i li va sortir na Blancaneus.

La reina es va posar tan furiosa que va ordenar que duguessin na Blancaneus al puig de Sant Salvador i la matessin, però el guàrdia no la va voler matar, la va deixar abandonada enmig de la muntanya. Ella va caminar i va trobar una casa amb un llit gegant i se va jeure. Quan varen arribar el set exploradors que hi vivien i la varen veure es varen fer molt amics.

Un dia la reina va tornar posar l'ordinador en marxa per cercar una altra vegada qui era la més guapa del regne i va tornar sortir na Blancaneus.

La reina va dir que la mataria ella. Va anar a Sant Salvador i va tocar a la porta dels set exploradors i quan na Blancaneus va obrir la porta, la reina li va donar una pastilla de xocolata envenada. Quan se la va menjar va caure.

Quan varen arribar els exploradors es varen posar a plorar i la varen posar dins una tomba de vidre.

Un dia un príncep que havia sentit contar la història va anar a veure-la, la va agafar i li va pegar un cop fort a l'esquena i li va sortir la pastilla de xocolata que la reina li havia donat.

Després varen celebrar un festa i es varen casar.

Miquel Àngel Rosselló Veny
2n B de primària

RACÓ DE NATURA

Els alumnes de tercer de primària a l'àrea de Medi vàrem preparar una observació directa sobre la germinació. Prepararem uns germinadors molt senzills i assequibles: pots de vidre, cotó, llavors i aigua. En vàrem fer un registre de creixement i quan va ser el moment oportú, vàrem trasplantar les més resistents. Entre elles, descobrírem una fava que ja lluia favera.

Aquí teniu la favera, la collita, el fruit i la degustació... Fou tot un èxit!

Alumnes de 3er B

PETITS LITERATS

Mentre la brisa hivernenca i fredosa lluita per no perdre el seu protagonisme, el Sol agafa el relleu anual del pas del temps i, escalfant una miqueta més cada matí el nostre camí cap a escola, ens recorda que, quasi sense adonar-nos-en, hem carregat tot un curs més d'experiències i sensacions dins la motxilla.

De vegades resulta complicat destriar de dins aquesta motxilla la millor mostra per publicar i compartir amb tots vosaltres, però en aquesta ocasió ens hem atrevit amb un taller de creació literària. Hem après a escriure històries i contes, a interpretar llegendes i a inventar-ne i a reconèixer totes les parts que ha de tenir una bona narració.

Ara que la nostra fantasia vola més que mai, enlairada per la flaire de saladina, ... per a mostra, un botó.

EL MONSTRE DEL PAÍS DE CARA DE PASTANAGA

Això era i no era, fa molts i molts d'anys, en el país de Cara de Pastanaga, un monstre que tenia tres caps i que deien que si el miraves als ulls et convertia en pedra.

La gent d'aquell país cada dia li donava un animal per tenir-lo content i controlat: porcs, ases, cavalls, vaques, conills, galls dindi, gallines, ..., però un dia es van acabar i el monstre seguia tenint fam. Van quedar que cada dia li donarien un nin o una nina, però al final també es van acabar.

Com que ja no sabien què fer, decidiren que cada dia una persona lluitaria contra el monstre, però, tanmateix, ningú no el podia vèncer i el monstre sempre se'ls menjava o els convertia en pedra.

Un bon dia, un cavaller d'un país veïnat va sentir parlar de la terrible història del monstre de tres caps i va decidir que s'hi enfrontaria. Quan va arribar al país de Cara de Pastanaga damunt el seu cavall blanc, tothom va quedar molt sorprès, però ningú no tenia gaires esperances que pogués acabar amb la seva desgràcia. Lluitaren durant dies i dies i, al final, el valent cavaller aconseguí matar el monstre i la gent amb cara de pastanaga d'aquell país li va estar molt i molt agraïda.

I conte contat, conte acabat; i si no són vius, són morts.

Dibuix: Mª Àngels Gallardo 3er A

TREBALLAM

Henry Matisse

(1869- 1954)

Aquest trimestre els alumnes de 4t de primària hem estudiat la vida i algunes de les obres del pintor francès Henry Matisse. Aquí teniu un breu resum del que hem après sobre el pintor i alguna de les obres que hem fet seguint alguna de les tècniques que Matisse utilitzava.

LA SEVA BIOGRAFIA

Va néixer a Le Cateau-Cambrésis el 31 de desembre de 1869. Es va criar a Bohain-en-Vermandois al nord-est de França. Va ser el fill primogènit d'una família de comerciants de llavors.

Al 1887 va anar a París a estudiar dret i va treballar com a passant al seu poble natal i va començar a pintar a causa d'un atac d'apendicitis que l'obliga a fer repòs. Al 1890 deixa els estudis de dret per dedicar-se a la pintura i escultura i en el 1896 fa la seva primera exposició amb molt d'èxit.

Fou pintor, escultor i dissenyador i va destacar per l'ús característic del color i per un dibuix fluid, brillant i original. Com a dibuixant, gravador i escultor (però principalment com a pintor) Matisse és un dels artistes més importants de l'art modern.

És considerat el màxim representant del fauisme i també ha estat aclamat com un dels representants de la tradició clàssica de la pintura francesa.

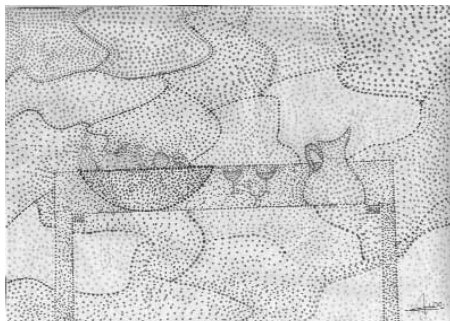
Entre les característiques de la seva obra destaca la influència mediterrània, les superfícies de colors molt vius utilitzant imatges de teles estampades, tapissos, estores, etc. El color que utilitza per realitzar les seves obres pot no tenir relació amb el color natural d'aquell objecte, la fascinació de l'exòtic, alguns trets cubistes, les finestres i la superposició de papers retallats i aferrats un sobre l'altre.

Morí el 3 de desembre de 1954.

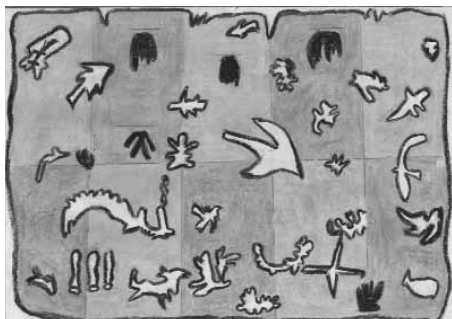
LA SEVA OBRA VISTA PER L'ALUMNAT

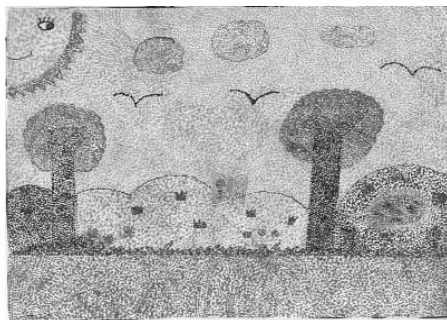
Aina Fiol Garcies 4t-A

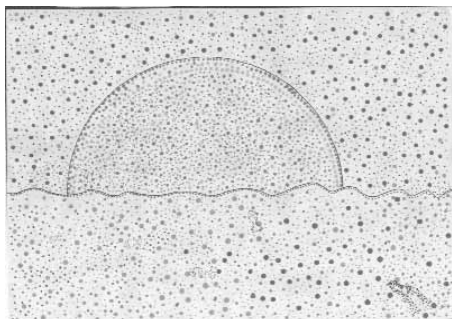
Aina Vicens Mora 4t-B

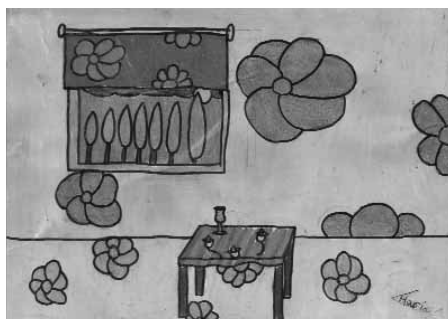
Toni Roig Chulià 4t-A

Cristina Marcos Cañas 4t-B

Nuria Abellan Sureda 4t-A

Maria Villalonga Sunyer 4t-B

DOS DIES A LA VICTÒRIA

Fa uns dies vaig anar a La Victòria d'excursió amb l'escola, exactament dies 21 i 22 de març, i m'ho vaig passar molt bé. Tot va començar així:

El matí em vaig aixecar prest, vaig berenar, em vaig vestir... i el més important que vaig fer va ser revisar si ho duia tot dins la maleta, i sí, ho duia tot. Vaig ficar la maleta dins el maleter del cotxe, em vaig asseure al meu lloc i vam partir cap allà. Quan vàrem arribar, vàrem esperar tots detingudament que arribés l'autobús. Crec que tots estàvem un poc nerviosos. Al cap de poc temps va arribar l'autobús, vam deixar les maletes al seu lloc i des de dins l'autobús vam dir adéu i ens vàrem asseure, ens vàrem posar el cinturó i l'autobús va partir. Tots anàvem molt contents, xerràvem i escoltàvem música, més o menys vam estar una horeta a arribar. Quan vam arribar, vam baixar de l'autobús i vàrem agafar les maletes, els monitors ja ens esperaven i també ens esperava una gran escala per pujar de la qual tots vam arribar a dalt cansats.

Quan érem a dalt ens vàrem asseure i vam berenar, llavors ens van explicar el que faríem. Ens varen dir que fèssim grups per a les habitacions, crec que tots eren grups de quatre. Llavors ens van donar els llençols per als llits i les claus de les habitacions, vàrem deixar les maletes a les habitacions i vàrem anar a uns escalons que hi havia per allà i ens van explicar què faríem a continuació. Vàrem fer grups de nou i ens varen dir per on podíem anar i per on no, i així ens varen explicar l'activitat: havíem de cercar codis i per trobar-los ens marcaven un lloc en un mapa, i també ens van donar una brúixola. Teníem una cartolina amb el nom del grup on havíem d'apuntar el codi, a quantes passes estava dels escalons i cap a quina direcció estava.

Al cap d'una estona va acabar l'activitat, però va ser divertit. Quan vam acabar vam tornar al lloc on ens havíem assegut per berenar, i ens van explicar qui posaria taula a cada menjada: els vermells, que es deien "els dimonis", posarien taula dia 21 el mati, els blaus, que es deien "els pearcings" posarien taula per sopar i els grocs, que es deien "the very colour" per dinar. També ens van dir a quina hora es dinava (13:30), a quina hora se sopava (20:30) i a quina hora es berenava (8:30). Els grocs vàrem anar a posar taula, i quan vam acabar de posar-la vam anar amb els altres, que estaven a aquells escalons. Als escalons vàrem contar un

parell d'acudits mentre esperàvem per anar a dinar, i el cap de poc temps vam anar a dinar. Hi havia lleties de primer, peix amb patates de segon i gelat de xocolata de tercer. Després de dinar vam tenir una estona lliure per jugar al que volguéssim. Quan va acabar el temps lliure vam anar a fer escalada. Havíem de pujar un rocòdrom. Ens vàrem posar l'arnès i el casc i vam pujar un per un. Quan érem a dalt tots havíem de cantar una cançó, va ser molt divertit. Quan vam acabar de fer escalada vam anar a fer tir amb arc. Ens van explicar com ho havíem de fer i com havíem de posar les mans, també va ser molt divertit. Després de les activitats de l'horabaixa vam tenir una hora i un poc per fer el que volguéssim, però ens havíem de dutxar.

A les vuit-i-quart els blaus van anar a posar taula, i quan van acabar vam anar a sopar. Hi havia truita de patata, arròs blanc i salsitxes, i després flam. Després de sopar, vam anar a cercar les llanternes i el cap d'un poc vam tornar als escalons i ens van explicar el joc que havíem de fer: que es deia cacos i policies. Tractava que els cacos havien de dur els doblers que li donava en Toni el monitor a na Marí la monitora, els havien de dur amagats i els policies els havien d'aturar quinze segons i escorcollar-los i si trobaven els doblers se'ls quedava el policia. Després vàrem contar els doblers i vam dir qui va guanyar. Van guanyar els cacos. Llavors, vam anar a les habitacions, ens vam posar el pijama, vam xerrar un estona i ens vam adormir.

Al matí ens vàrem despertar devers les set i mitja, ens vàrem vestir, rentar la cara i el que haguéssim de fer. Els vermells van posar taula i vam berenar. Hi havia un tassa de llet, pa, confitura de maduixa, de taronja, mantega i cereals. Després de berenar vam tenir una estona per desfer el llit i fer la maleta. Quan ja estàvem tots vam pujar fins a l'ermita a peu i quan hi vàrem ser, ens vàrem fer dues fotos i vam jugar una estona. Allà dalt les vistes eren meravelloses, bé, a l'alberg també eren precioses, però aquí més. Vam estar devers una horeta allà dalt, després vam baixar, vam anar a agafar les maletes i vam anar a esperar l'autobús que va arribar amb una hora de retard perquè va foradar. Igualment ens ho vàrem passar molt bé.

Caterina Del Mar Barceló Valens 5è A

SA DRAGONERA

Dia 30 d'Abril, els alumnes de 5è ens vam embarcar en una aventura al·lucinant: anar a La DRAGONERA. Us ho contaré des del principi. A les 8:40 del matí ens vam trobar tots en el passeig Ernest Mestre i vam pujar al bus. Sobre les 10:00 vam arribar a Sant Elm. En baixar del bus, vam anar tot d'una al port. Els d'A van pujar a na "MARGARITA", que era la barca que ens duia de Sant Elm a la Dragonera i els de B vam berenar al port i després vam pujar a na "MARGARITA". Quan vam ser tots a La Dragonera ens van explicar que aniríem a visitar el far de tramuntana i l'aniríem a visitar seguint el camí vermell que hi havia indicat al mapa del taulell superior i que entre anar i tornar feríem poc més de 2 km. Abans de començar la ruta ens van dir que primer aniríem a una sala d'exposició allà on ens explicarien una mica la història de La Dragonera.

La Dragonera sempre ha estat una illa coneguda i crucial en el Mediterrani. Resulta que hi ha una cova que es diu la cova del Moro on hi ha aigua dolça i no hi pot entrar molta gent perquè té un nivell d'oxigen gaire bé mínuscul. Aquesta illa també va ser molt important en la conquesta de Mallorca perquè el rei Jaume I volia conquerir Mallorca i partint del port de Catalunya volia conquerir l'illa entrant per Pollença. Però el que va passar va ser que es va alçar molt de temporal i a les naus els hi costava molt seguir el rumb i el rei va haver de prendre una decisió i un mariner li va dir que el millor que podien fer era canviar de rumb i que, en comptes d'entrar a Mallorca per tramuntana, entrés per ponent. Per allà

ell coneixia una illa que era sa Dragonera que els serviria per estar resguardats del temporal i, a més, es podrien proveir d'aigua. El rei, veient el panorama, va dir que sí i d'aquesta manera l'illa de la Dragonera va ser crucial per a la conquesta de Mallorca. Després vam recular el camí i la veritat que va ser AL·LUCINANT!!!

Laura Vicens Pont 5è B

ESTORA DE PITA

Els alumnes de sisè durant aquest curs hem elaborat una estora de corda de pita. Partint d'un rodet de corda de pita, hem fet metres i metres i metres de trunyella i posteriorment l'hem cosida. Nosaltres n'estam molt orgullosos perquè sabem la feina i les hores que hi hem hagut de dedicar. Unes ens han quedat millor que unes altres, però tots la guardarem perquè és una estora feta totalment per nosaltres. El que no sabem és si l'acabarem trepitjant perquè la veritat és que fa pena... amb la feinada que ens ha duit!

Aquí us deixam unes fotografies que expliquen les passes que hem seguit per elaborar-la. Esperem que algú s'animi!

1. Material necessari: rodet de corda de pita, tres bosses de plàstic i tres gafes d'estendre.

2. Fent tres parts del rodet de pita. Ens ajudàvem per parelles

3. Fent un dels rodets petits

4. Els tres rodets ja fets

5. Posam els rodets dins bosses i fermades amb les gafes

6. Començam a fer la trunyella.

7. I més trunyella

8. Tots fent trunyella

9. Metres i metres de trunyella acabada

10. Fill i agulla necessari per cosir l'estora

11. La primera volta cosida de l'estora

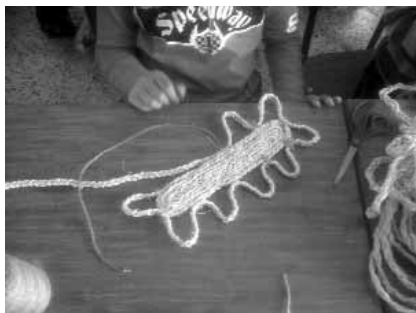
12. Cosint les primeres voltes de l'estora. Ens ajudàvem entre dos

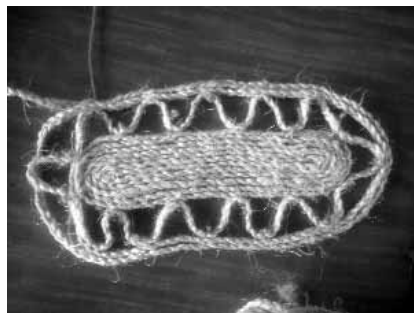
13. Tots cosint!

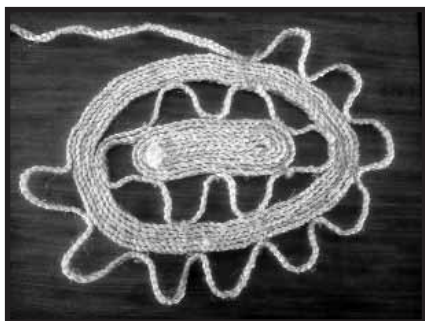
14. I cosint i cosint!

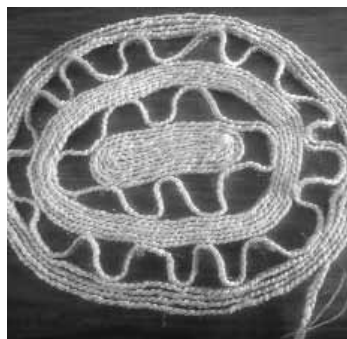
15. Després es cusen unes ondulacions

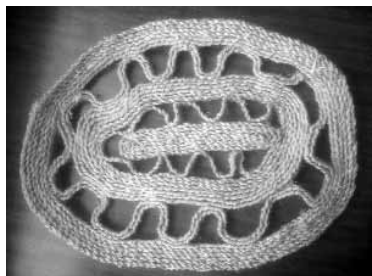
16. I més voltes

17. I una altra vegada més ondulacions

18. I per acabar les darreres voltes

19. I, per fi, l'estora acabada!

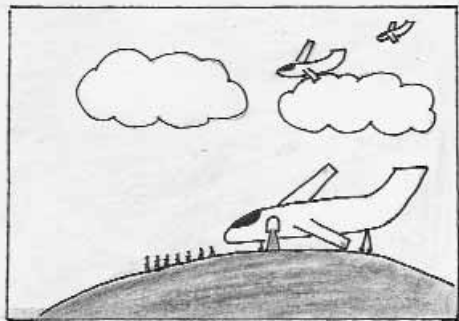
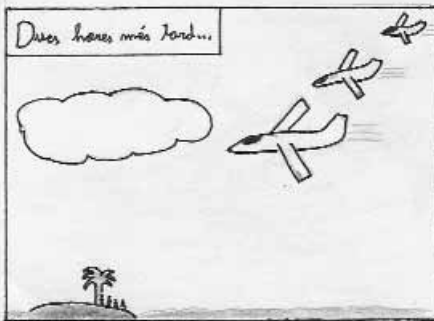
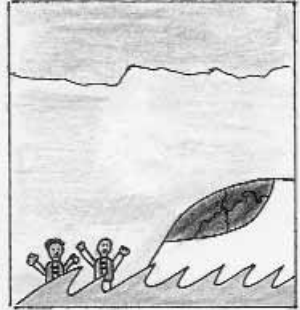
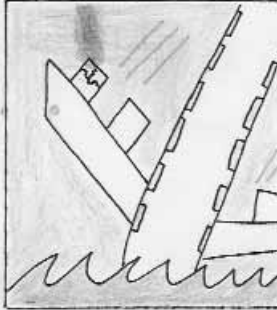
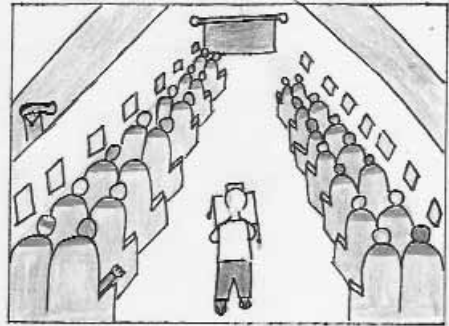

20. Ja la podem trepitjar... o no!

I pensau que a la nostra pàgina web
[http://wiki.lledoner.com/index.php/ACTIVITATS_6èA_\(2012-2013\)](http://wiki.lledoner.com/index.php/ACTIVITATS_6èA_(2012-2013))
podeu veure la resta d'activitats que hem duit a terme al llarg del curs.

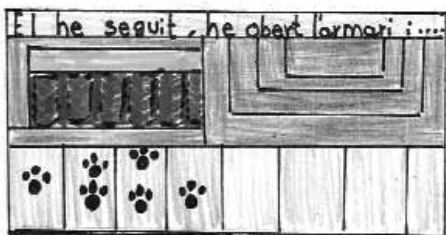
Sisè A i B d'Educació Primària

ACCIDENT DEL VOL NK-9716

Miquel Maimó Vidal 1er ESO B

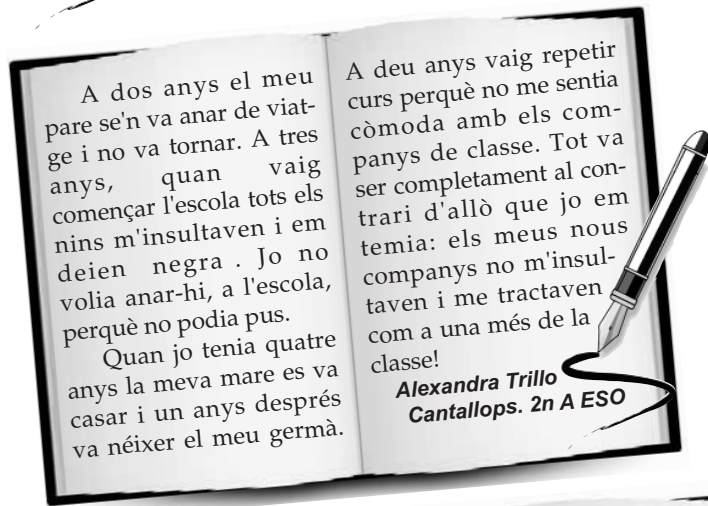
Una investigadora i el seu ca Heroi

Autobiografies

QUI SOM? Aquesta era la qüestió que els alumnes havien de desxifrar. Es tractava de trescar dins l'arxiu dels records i extreure allò que considerassin més significatiu. Semblava un exercici com molts d'altres, fer una redacció de català, però no una redacció qualsevol: estudiàvem la biografia. En vàrem llegir algunes de personatges famosos o importants. Però tots tenim una biografia i allò que semblava una activitat qualsevol es va transformar en un gran exercici de sinceritat i de valentia que ens va emocionar. Aquí en teniu una mostra.

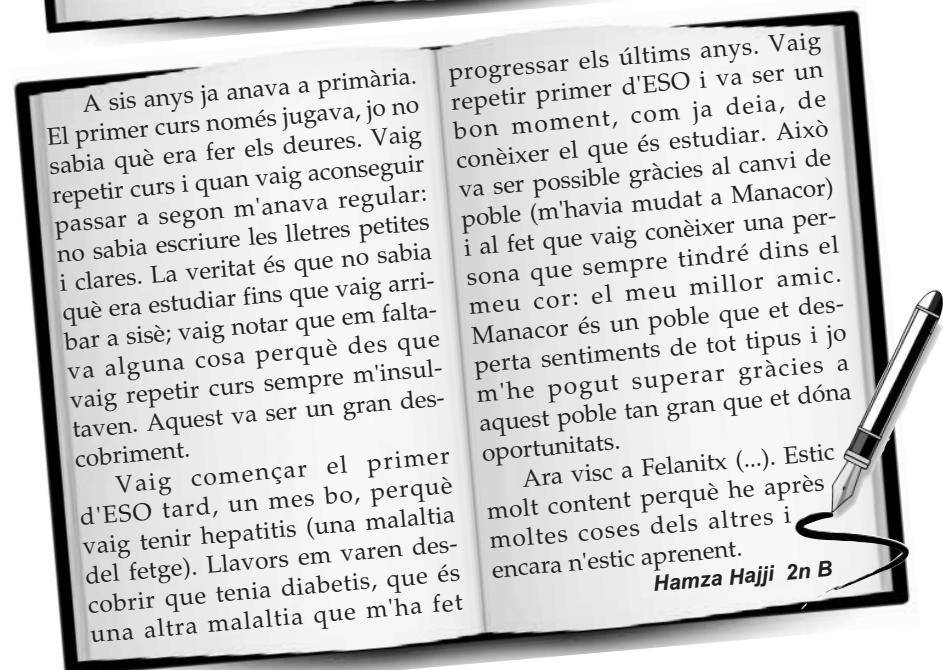

A dos anys el meu pare se'n va anar de viatge i no va tornar. A tres anys, quan vaig començar l'escola tots els nins m'insultaven i em deien negra. Jo no volia anar-hi, a l'escola, perquè no podia pus.

Quan jo tenia quatre anys la meva mare es va casar i un anys després va néixer el meu germà.

A deu anys vaig repetir curs perquè no me sentia còmoda amb els companys de classe. Tot va ser completament al contrari d'allò que jo em temia: els meus nous companys no m'insultaven i me tractaven com a una més de la classe!

**Alexandra Trillo
Cantallops. 2n A ESO**

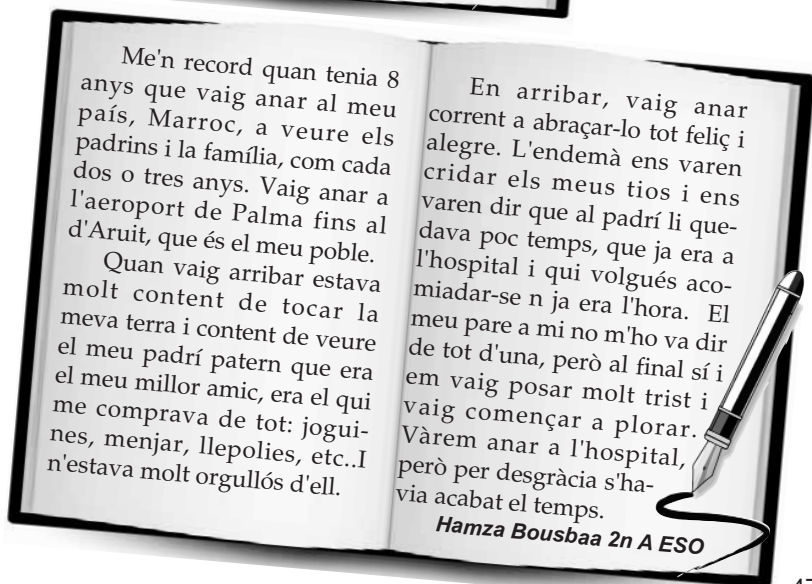
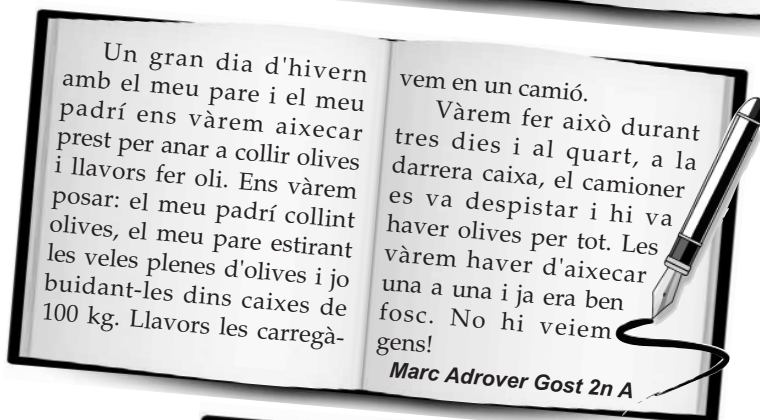
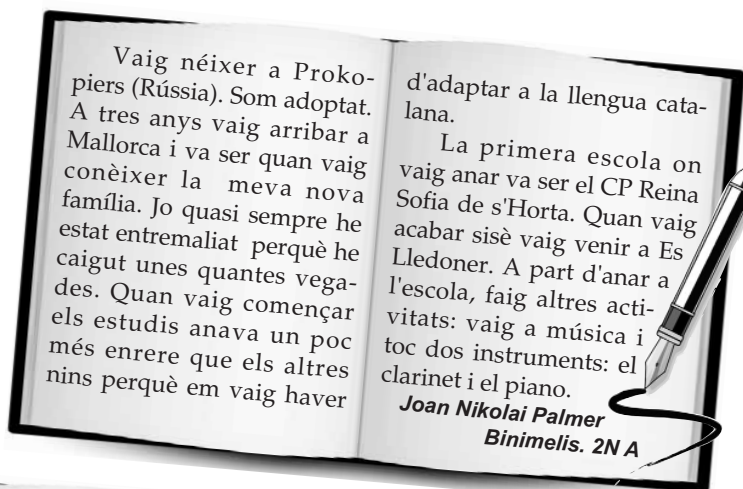
A sis anys ja anava a primària. El primer curs només jugava, jo no sabia què era fer els deures. Vaig repetir curs i quan vaig aconseguir passar a segon m'anava regular: no sabia escriure les lletres petites i clares. La veritat és que no sabia què era estudiar fins que vaig arribar a sisè; vaig notar que em faltava alguna cosa perquè des que vaig repetir curs sempre m'insultaven. Aquest va ser un gran descobriment.

Vaig començar el primer d'ESO tard, un mes bo, perquè vaig tenir hepatitis (una malaltia del fetge). Llavors em varen descobrir que tenia diabetis, que és una altra malaltia que m'ha fet

progressar els últims anys. Vaig repetir primer d'ESO i va ser un bon moment, com ja deia, de conèixer el que és estudiar. Això va ser possible gràcies al canvi de poble (m'havia mudat a Manacor) i al fet que vaig conèixer una persona que sempre tindrà dins el meu cor: el meu millor amic. Manacor és un poble que et desperta sentiments de tot tipus i jo m'he pogut superar gràcies a aquest poble tan gran que et dona oportunitats.

Ara visc a Felanitx (...). Estic molt content perquè he après moltes coses dels altres i encara n'estic aprenent.

Hamza Hajji 2n B

I el centre guanyador de la gimcana és... PROVES CANGUR 2013

EL nostre centre ha pres part, per tercera vegada, en les proves matemàtiques *Cangur* que es duen a terme arreu de tota Europa. Enguany n'és la XIVena edició.

El dia assenyalat fou dia 21 demarç i al nostre col·legi li va tocar fer les proves al pavelló *Miquel Àngel Nadal* de Manacor. Allà ens reunirem quasi 600 alumnes de la comarca (Manacor, Santanyí, Felanitx, Lluçmajor, Petra, Portocristo, Porreres....)

L'horari previst era el següent:

- A les 9: arribada dels centres al lloc de concentració.
- De les 9'50 fins a les 11' 15 es realitzaren les proves matemàtiques.
- Després l'organització ens deixa mitja horeta per berenar.
- De les 11'45 fins a les 12'30 es va dur a terme una gimcana matemàtica.
- Finalment s'entregaren els premis de la gimcana al millor centre participant i tornarem cap a la Vila.

Les proves *Cangur* es duen a terme en quatre nivells (de tercer ESO fins a 2n Batxiller). La nostra intenció era presentar alumnes als dos primers nivells, però finalment els de quart d'ESO eren de viatge i només vàrem tenir representació al primer nivell (alumnes de tercer ESO).

Cada nivell consta de 30 preguntes, totes elles amb cinc respostes i només una de correcta. Les deu primeres valen tres punts cadascuna, les deu següents quatre punts i les deu darreres (bastant més complicades) cinc punts. Per cada resposta errada es descompta una quarta part del valor de la pregunta.

Els alumnes de la nostra escola que participaren en el primer nivell (per a tercer d'ESO) foren: Maria Monserrat, Miquel Villalonga, Mireia Casasaias, Marisol Strunk, Sergi González, Antoni Mayol, Maria Santandreu i Catalina Salvà.

Ara bé, el nostre gran protagonisme es va fer manifest en la gimcana que es va dur a terme després de les proves matemàtiques. Per primera vegada aconseguírem guanyar-la! Quina satisfacció més gran sentir "I el centre guanyador de la gimcana

Educació Secundària **escola**

d'enguany ha estat... el col·legi concertat Sant Alfons de Felanitx". Tots botàrem d'alegria.

Algunes persones al nostre voltant ens varen demanar: *"I aquests no sou vosaltres? Siuuuuuuuuuu!!!, vàrem respondre. Per favor que pugin aquí dalt a recollir el seu premi!!*

El premi és el que menys importa: una calculadora súper científica i dos jocs de peces per construir un cub de fusta, però i la nostra alegria?

La clau de la victòria fou sense cap dubte la bona organització a l'hora de fer la gimcana. Enguany cada equip havia de fer simultàniament una sèrie de proves:

- Un cartell on hi havia d'haver l'eslògan *"Proves cangur 2013"*, el nom del centre, un cangur, i motius matemàtics. Na Marisol va fer un cartell impressionant!

- Construcció d'una capsa i d'un sobre a partir d'una cartolina (papiroflèxia), utilitzant unes instruccions gaire bé indesxifrables. Ho varen aconseguir Na Mireia, na Maria Monserrat, en Sergi i en Toni Mayol demostrant la seva habilitat.

- Una sèrie de problemes matemàtics on cada cop que entregaven el problema resolt els donaven el següent. Aquí treballaren de forma ràpida i precisa en Miquel Villalonga, na Catalina Salvà i na Maria Santandreu. Alguns dels enunciats dels problemes varen ser:

- Completar amb $()$, $+$, $-$, \times , $/$, una sèrie d'igualtats matemàtiques.

- Completar una taula 10×10 els 100 primers nombres perquè la suma dels nombres de la diagonal sigui el major nombre possible.

La veritat és que aquestes proves són una excusa per fer una trobada de gent interessada en les matemàtiques. Des de professors fins alumnes. La competició, tot i ser important, passa a un segon pla.

Maties Roig i Pere Barceló
Professors del departament de ciències

Viatge a Granada i Sevilla 2013

Tot i que va ser un viatge inoblidable per a tots i que guardam molts de records granadins i sevillans, farem incís en el més especials. Cal dir que abans de partir tot eren nirvis; ens esperava una setmana molt llarga i plena d'emocions...Era el 19 de març quan ens vàrem reunir tots al passeig, tot i que era molt prest, estàvem molt excitats. Just arribar a la nostra estimada Andalusia, ens vàrem trobar amb el mal temps, encara que això no va suposar cap impediment per tirar en terra les nostres ganes de gaudir d'aquells moments.

No es pot dir que aterràssim amb bon peu, ja que a les poques hores ens varen denunciar. Tot va ser entre tapa i tapa que un veïnat de la zona no va parèixer molt complagut amb la nostra companyia ja que ens havíem instal·lat a un lloc indegut i la policia no va tardar a venir. Per sort, al final vàrem poder acabar el dinar dins el local tot i que això va ser a la mala hora i després de molt rebombori. L'horabaixa vàrem anar a fer una volta per la ciutat de Granada, sense treure el cap de davall del paraigua, tot s'ha de dir, i vàrem visitar alguns llocs emblemàtics. Tampoc no va faltar temps per anar de compres. Després de caminar molt, a la fi vàrem arribar a l'hotel i ens varen avisar estrictament que al tercer avís ens desallotjarien. Això fou la seva agradable benvinguda. Vàrem sopar d'un bon bufet i després, com és de suposar, vàrem gaudir d'una agradable vetllada. Les nines, que som tant introvertides, vàrem fer molt "bones migues" amb uns tarra-gonesos que també estaven de viatge d'estudis, mentre que els "machotes" varen preferir fer banyeres (eh, Sebastià?) Ja l'endemà, més descansats, vàrem visitar l'Alhambra. La visita va durar el seu temps, però la veritat és que va pagar la pena; és un lloc meravellós. A la nit va arribar el moment més esperat, l'hora de sortir. Vàrem aconseguir entrar a un local molt acollidor on els cambrers ens varen ensenyar alguns passos de salsa i, al final, ens vàrem convertir en els reis de la pista i el dj va caure rendit al nostre encant mallorquí. Vàrem estar ballant fins a les tantes de la matinada fins que els professors ens van enviar a dormir, no sense retrets, ja que l'endemà ens esperava un llarg camí fins a Sevilla.

El trajecte fou molt entretingut; encara que molts varen preferir dormir, altres els ho varen impedir amb la música (teníem un molt bon dj a bord) i, és clar, no va faltar el Harlem Shake andalús. Al cap de tres hores i busques vàrem entrar dins Sevilla. Era el moment de deixar les maletes i conèixer la ciutat.

Vàrem visitar l'Alcázar i alguns carrers emblemàtics i, ja de tard, vàrem arribar fins a la Plaza de España on vàrem llogar barquetes de rem. Per sort, no hi va haver cap accident i ningú no va caure a l'aigua tot i que no faltaren les típiques brometes. A la nit vàrem anar a dormir prest per

Educació Secundària **escola**

recobrar forces. Ja divendres, ens vàrem despertar amb una bona pluja; a fora feia un temps horrorós. Així i tot, vàrem agafar el bus i els paraigües, dels quals no ens vàrem separar en tot el viatge. Tot fent un recorregut dins la ciutat passant pels llocs més destacats, vàrem arribar a la ciutat romana Itàlica. Es tractava d'una ciutat en ruïnes fundada al 206 a.C. situada als afores i que constava d'un espectacular amfiteatre. A la tarda vàrem anar a fer una volta pel Parc de Maria Luisa que tenia molt d'encant. De camí al parc ens vàrem trobar amb un estol de coloms, els quals es posaven en grups de fins a vuit damunt teu si els donaves menjar. Més d'un es va espantar davant aquella situació, però al final allò pareixia un circ i tots vàrem acabar bruts fins al capdamunt. Després d'aquesta anècdota i coincidint amb la nit, ens vàrem mudar i ens vàrem posar les millors gales per sortir. També fèrem un raconet a la panxa per reservar-nos per unes tapetes. Caminant caminant vàrem arribar fins a Triana, tot travessant el Guadalquivir i passant per la Torre del Oro. Com tots sabreu, la Calle Betis és un barri molts famós pels seus pubs i, el desig de tots era poder entrar-hi. Però tot foren problemes i al final vàrem tornar a l'hotel al cap de tres o quatre hores sense haver entrat enlloc i amb la panxa buida. Per això, les males cares varen obligar els professors a anar a un McDonalds 24 hores a comanar 20 hamburgueses. No pareixeria tant estrany si no fos perquè rondaven les 3 de la matinada. Era la darrera nit i, com passa en tots els viatges, no es pot dir que dormíssim gaire. Si deim que vàrem trepitjar la nostra habitació ja es dir molt. I, molt a pesar nostre, va arribar l'últim dia. Sembla que no només nosaltres vàrem lamentar la partida; també Sevilla es va entristir ja que no va parar de ploure en tot el matí. Les darreres hores les vàrem passar al centre i vàrem aprofitar per pujar a la Giralda; 34 pisos que es diu aviat! Però la panoràmica des d'allà dalt era impressionant. Es podia divisar tota la ciutat. Ja dins el bus, no varen faltar les llàgrimes i els discursos amb la veu trencada. Encara ara quan ho recordam se'ns escapa alguna rialla.

Ara sí que us podem assegurar, per pròpia experiència, que Sevilla té un color especial!

Felicitat Mestre Mas, Mari Carmen Romero Muñoz. 4t B ESO

Per on començar...?

Carta d'acomiadament
de l'alumnat de 4t d'ESO

No podíem acabar aquesta etapa de la nostra vida sense escriure el que ha significat per a nosaltres Sant Alfons. Per on començar...?

Ens situam a l'escoleta, més de 10 anys enrere. Ens obrien les mestres amb les seves bates de retxes, blaves i blanques. Immediatament ja estàvem vorejant cada una de les pasteres de colors d'aquell pati que per a nosaltres era immens. Aquelles papereres tan especials, el dofi i la granota, i cada un dels tobogans són petits records que mai no oblidarem.

En poc temps ja som a la Caritat. Que irònic que una escola tan petita pugui ocupar moments tan grans en la nostra memòria! El pati de baix i la mania d'apropar-nos sempre a la roba estesa de les monges, encara conscients de la renyada que ens tocaria. Córrer, córrer i més córrer, allò ja ens feia feliços. Passar al pati de dalt ja era com un món nou per a nosaltres, aquell racó que tothom volia fer seu.

Quan començàvem a pensar que ja érem grans, però ni se'ns passava pel cap tot el que ens quedava per davant a Sant Alfons. La baralla diària per quedar-se el temps del pati fent aquells trenca-closques a la classe d'Antònia Serra. I aquell quartet de motxilles, quants secrets guarda...

En un obrir i tancar d'ulls ja érem a una escola nova. Mestres nous,

classes noves... una nova etapa. Alguns dels companys que sempre recordarem ja no eren amb nosaltres, i altres nous havien arribat. En Joan Xamena ens esperava a la classe de les escales eternes de cinquè. Quants moments vàrem viure amb ell.. Colònies, balls de fi de curs i molts altres moments, especialment el viatge d'estudis a Barcelona amb na Catalina Colom i na Xisca Adrover Tirado... Són moments que sempre tindrem a la memòria i que reviuríem una i mil vegades sense dubtar-ho.

Sense adonar-nos-en, estàvem complint aquell somni que tant desitjàvem: Arribar a "l'escola nova". Recordo com si fos ahir el nostre primer dia. Sentir el nostre nom, i caminar tremolant en direcció a 1er d'ESO. Havíem passat de ser els més grans de l'escola per convertir-nos en els més petits; de manar a ser manats, de cridar a estar en silenci. Els primers dies van ser difícils, però poc a poc, vam anar agafant confiança a aquell passadís, aquell bar, aquell pati, a la resta d'alumnes i aquells mestres que han passat de ser desconeguts a formar gran part de la nostra vida.

De primer a quart, les coses han anat canviant molt. Ja no som aquells nins innocents que érem, ni ens passen les mateixes coses pel cap. Intentar explicar tot el que hem sentit dins aquesta escola seria fer retxes dins l'aigua. Quantes vegades hem canviat les paraules "Que s'acabi ja" per un "Com m'agradaria que això no s'acabàs mai". Encara que haguem gaudit cada moment al màxim, sempre ens quedarem amb la sensació que podríem haver-ho gaudit més. Però de què ens serveix ara penedir-nos? Tanmateix, tan els erros com les rialles, tan les derrotes com les victòries, tan les baralles com els perdons... tot això és el que fan perfectes tots aquests anys a Sant Alfons.

Na Maria Antònia, na Caterina del Mar, na Pilar Manresa, na Llúcia Hernández, n'Antònia Serra, en Joan Xamena, na Margalida Nicolau, n'Eulàlia i en Maties han estat els nostres tutors, i els que més ens han ajudat durant tots aquests anys.

Maria Artigues Ribes i Carme Binimelis González
4tESO A.

DE LA VIDA I DE LA MORT: EL DOL

Maribel Vidal Pérez

Psicòloga

La vida i la mort, o la mort i la vida, van de la mà. No podem viure sense estimar i, si bé, l'amor d'una persona ens dona felicitat, la seva absència ens deixa buits, "mutilats" (C.Poch).

La mort és l'encarregada de separar-nos de les persones que estimam i fa que ens enfrontem al dolor de la pèrdua. Ens agradi o no, tots en qualque moment de la vida ens enfrontarem a la mort d'un ésser estimat. Per a la majoria, la primera mort és la dels padrins, però n'hi ha que s'han d'enfrontar a morts més prematures com ara la d'un dels pares, un germà o germana, un tiet o tieta jove...

En el moment que la mort actua i ens "pren" una persona estimada (com pugui ser la mare, per exemple) tot el nostre món sembla ensorrar-se. Res té sentit. Són moltes les preguntes que ens aborden, la més potènt és Per què?, Per què ella? Per què jo? Per què la nostra família?... Totes aquestes preguntes no tenen resposta, o almanco, una resposta que ens doni consol o ens agradi. L'enfado i la ràbia pel que ha succeït es fan també presents. Podem enfadar-nos amb la mare, que és morta, perquè ens ha abandonat, amb Déu o la vida que ens l'ha presa, amb el destí perquè creiem que és injust. No podem evitar pensar i repensar un i un altre cop tot el que férem o diguérem al difunt i molts cops sentim pesar o fins i tot sentiments de culpa per coses que voldríem que haguessin estat d'una altra forma. Però el sentiment més dur de tots és el de tristesa i enyorança, que fa que molts cops ens senti-

guem tot sols, sentim que ningú pot entendre el nostre dolor, tot segueix endavant, la vida segueix endavant i a nosaltres, que estam en dol, ens costa especialment.

Davant aquest fet, la mort, podem triar entre una actitud positiva d'acceptació, o negativa, de desconcert i desesperació. I això dependrà de cada un de nosaltres. Acceptar la mort dels éssers estimats i el dolor que du implícit ens aportarà un creixement personal importantíssim, i ens permetrà aconseguir arribar a recordar-los d'una forma tranquil·la i càlida.

"Estimar és dir tu no moriràs mai" (G. Marcel). Fer el dol no és mai oblidar, sinó construir, elaborar el dolor que ens deixa el difunt per poder gaudir sempre del seu legat, de tot allò que ens ha deixat. El dol suposa acceptar la mort, però també aprendre a viure sense aquella persona i avançar en la vida. Per poder arribar a aconseguir aquests objectius ens ajudarà xerrar de qui falta, xerrar del que sentim en tot moment, escriure cartes que no s'envien al difunt, fer esport, visitar el cementiri o el lloc de les cendres, ser capaços de donar-li un significat, canviar la pregunta "per què?" per un "per a què?", treure aprenentatges del que ens ha succeït... Totes aquestes són algunes de les coses que ens ajudaran a trobar consol, que ens facilitaran treure el dolor de l'absència i poc a poc aconseguir que recordar-los ens deixi de fer mal i poder gaudir de l'escola, dels amics, de la música, de les festes... de la vida.

ENTRE PILOTES I ORDINADORS

-Et volia comentar una cosa: què te pareixeria escriure tu les Magisdèries per a aquest número de la revista?

-Perfecte, - vaig dir- clar que sí!

En aquell moment vaig pensar: i sobre quin tema puc escriure? Tinc qualche afició destacable?

Al poc temps em va venir al cap que sí. Efectivament, sí que en tenia, el que passa és que ja les tenc tan interioritzades que per a mi no són aficions en sí sinó que formen part de la meva vida habitual. Els dos temes dels quals us vull parlar són el bàsquet i la informàtica.

Des de ben petit m'he sentit atret per la tecnologia i per qualsevol tipus d'aparell que faci alguna cosa o, més ben dit, que permeti que siguis tu el que li faci fer alguna cosa. Recordo sempre haver vist un ordinador a casa o a l'oficina de mon pare. El meu primer contacte amb un ordinador degué ser amb 6 o 7 anys. I ara direu: clar, és el més

normal del món. Però fa uns vint anys no era molt habitual que un nin de la meva edat n'hagués vist molts i, sobretot, haver-ne manejat algun, ja que en aquells anys els ordinadors només servien per fer feina i poca cosa més.

Va ser el programador de mon pare que, un bon dia, va instal·lar un dels primers jocs amb certa fama: "el Comecocos" o "Pacman". Degut a aquest joc, el meu contacte amb un ordinador fou diari. No hi havia ratolins i no valia la pena fer cap esforç cercant una icona per iniciar el joc; calia introduir una comanda amb el teclat: COCOS i el joc s'iniciava. La lògica del joc, coneguda per molta gent, era senzilla: guaves amb les tecles de direcció un símbol semblant a una arrova d'avui en dia que s'anava menjant els punts i, quan te'ls havies menjat tots, passaves a una altra pantalla on, de cada cop, la velocitat del joc augmentava. Calia estar sempre vigilant que els quatre enemics no se't menjassin. I tot això amb un monitor que de colors en tenia ben

pocs: era un monitor monocromàtic amb un sol color, el verd. Us assegureu que varen ser moltes, les disputes amb el meu pare per veure qui era capaç de passar més pantalles d'aquell joc.

A 9 anys, quan havia de fer la meua primera comunió, només tenia una idea clara: volia un ordinador propi. Només hi havia un problema: el seu alt cost. Així doncs, vaig demanar als convidats que en lloc de regals volia una aportació econòmica per després ajuntar-ho tot per comprar un ordinador. Al final, la recaptació fou suficient i me'l varen poder comprar. Aquest ja era un poc més modern que el del meu pare i el monitor ja era en blanc i negre, la qual cosa permetia veure alguns gràfics en comptes de només text.

Recordo un treball d'escola que ens encarregaren fer sobre un músic i que, com no podia ser d'una altra manera, vaig fer amb el meu ordinador, amb un processador de text, si es pot dir així, rudimentari on només se podia guardar una pàgina a cada fitxer. I per imprimir-ho, una impressora d'agulles d'aquell temps, on cada pàgina necessitava uns quants minuts per sortir. La meua decepció va venir quan vaig entregar el treball al mestre i em digué que no es podia entregar fet amb ordinador, sinó que havia d'estar fet a mà.

Arran d'aquell primer ordinador i d'altres que varen venir després, vaig anar descobrint una gran quantitat de coses que podien fer aquests aparells. Ho havia de provar tot, totes les comandes possibles, instal·lar, desinstal·lar, esborrar... Esborrar he dit? I sí, quantes

coses vaig esborrar per error! Fins i tot la feina d'un mes qualque cop. Però dels errors sempre se n'aprèn i així m'ho intent aplicar cada dia.

Ja amb un ordinador més modern, aquest ja era en color i incorporava targeta de so, un grup d'amics començarem a intercanviar i copiar jocs amb disquets. De fet, jo mai he tingut una consola de joc, sempre he jugat amb l'ordinador. Ara que hi penso, a vegades, l'emoció per una victòria o, sobretot per una derrota, provocava que espenyés algun que altre teclat. Aquests eren gairebé un article de luxe, ja que rondaven els 120 euros actuals.

sempre he pensat que una persona, per molts estudis que pugui tenir, sinó té una experiència adquirida amb el seu tema, no se'n sortirà

Com he dit al principi, sempre he estat una persona a qui li agrada saber com funciona tot, fins al més mínim detall. Ja de petit desmuntava (espenyava) tota casta de joguines per veure el seu funcionament intern. Un dia li va tocar a un ordinador. Vaig decidir canviar totes les peces i muntar-les dins una altra capsa. Tot va anar bé, excepte un petit detall: el disc dur em va caure al terra. Evidentment es rompé. La conseqüència fou, igual que quan rompia un teclat, una bona renyada.

Fa uns 20 anys que mon pare va muntar una petita empresa de venda d'ordinadors. En aquell temps no n'hi havia

tantes com avui, d'empreses del sector, ni tants de tècnics. Quan un ordinador s'espenyava o bé l'havia d'enviar al fabricant o a Ciutat per reparar-lo. Però va arribar un moment que, jo vaig començar a reparar-ne. N'havia après reparant els meus ordinadors i observant i demanant als tècnics. Devia tenir 13 o 14 anys. Quan em presentava amb mon pare a reparar un ordinador, la pregunta típica de la gent era: *aquest nin ens arreglarà l'ordinador?* No eren problemes molt greus, però calia haver-s'hi trobat per saber reparar-los. De fet, sempre he pensat que una persona, per molts estudis que pugui tenir, si no té una experiència adquirida amb el seu tema, no se'n sortirà.

Avui en dia la curiositat per aprendre coses noves sobre informàtica encara hi és. De fet, quan tinc una estona lliure i dispo de un ordinador al davant intento llegir sempre qualche article o document tècnic que trob a Internet per tal d'aprendre alguna cosa més.

Passo a l'altre tema del qual us volia parlar, el bàsquet. Primer de tot, us he de dir que m'agraden els esports en general, de fet vaig provar sort amb el futbol, vaig anar uns quants anys a judo, un any a atletisme i avui en dia vaig a jugar qualche dia esporàdic a pàdel.

Quant al bàsquet, he de dir que duc més de mitja vida practicant aquest esport. És un esport que fomenta el treball cooperatiu i les relacions amb els companys. També té un ritme més dinàmic que altres esports degut a l'intercanvi continu de cistelles.

Durant tots aquests anys practicant aquest esport he viscut molts moments bons, però també algun de dolent, com ara les lesions. He tingut l'oportunitat de fer molts amics, la majoria dels quals encara conservo. A part de ser jugador, ja fa uns quants anys que em vaig treure el títol d'entrenador. He fet els diferents nivells i, avui en dia, només me'n queda un per tenir el títol d'entrenador nacional. Sempre que les circumstàncies m'ho han permès, he entrenat un equip de nins o nines petits i des de fa una sèrie d'anys sóc entrenador-jugador del meu equip.

Dit això, esper que aquest text hagi servit per mostrar-vos una mica quines són les meves aficions.

Bon estiu!
Francesc X. Mas Monserrat

EDUCAR AVUI: A LA RECERCA DEL SENTIT COMÚ

QUE LA PACIÈNCIA ENS ACOMPANYI I EL SENTIT COMÚ ENS IL·LUMINI

Amb aquesta reflexió començam cada dia la nostra tasca docent!

Avui en dia, més que mai, no podem deixar-nos endur per la desil·lusió, ni pel negativisme que impregna quasi tots els àmbits de la societat. Educar és difícil, sempre ho ha estat, ningú ho nega, tant per als pares com per als professors, però cal reinventar-nos cada dia per adaptar-nos a una situació canviant i al moment que ens ha tocat viure. Davant una situació de crisi sols hi ha dos camins: o acotar el cap i acceptar-se derrotat o ressorgir amb més força.

Actualment la vida no és fàcil ni per a les famílies ni per a les institucions; tots sabem les dificultats que hi ha tant a les cases com a les empreses per mantenir la feina i el nivell de vida a què ens havíem acostumat.

Quan la inestabilitat econòmica s'ins-

tal·la en les famílies, tota la resta se'n ressent i per molt que diguem que els doblers no ho són tot, sí que és veritat que són imprescindibles per poder tirar endavant en el dia a dia. Si bé, també és veritat que ens hem creat unes "necessitats" que consideràvem imprescindibles i que tal vegada no ho són tant. Això ens crea situacions d'angoixa quan no les podem satisfer. Aquest malestar s'accentua quan parlem de nins, adolescents i joves avesats que els hem donat tot allò que desitjaven i que ara que no els ho podem proporcionar, sorgeixen conflictes familiars i personals.

Reprenent el camí de l'educació, som conscients que ens havíem tornat una societat excessivament permissiva, en la creença que podíem fer feliços els nostres joves només concedint-los tot allò que nosaltres no havíem pogut tenir i intentant facilitar-los el camí. Aleshores topam amb persones indisciplinades amb una pobra resistència a la frustració, on l'esforç es veu i es viu

com un entrebanc, no com una part del procés que conduirà finalment a l'èxit.

“No és ni obligatori ni necessari, ni educatiu, ni convenient, ni sa que els nostres fills ho tinguin tot, ni que nosaltres ho tinguem tot” (Purificació Biniés Lanceta). Cal aprendre dels errors.

També hi ha un altre sector de la societat que té la creença que per educar els nins és necessari tenir un “manual” que ens doni la seguretat absoluta que estam actuant correctament i que ens proporcioni una resposta adequada per a cada situació. Però no hi valen manuals, ni “super-nanis” ni “hermanos mayores”... Es tracta senzillament de SENTIT COMÚ.

Pensem que hem de ser realistes quant a l'educació dels infants. De genis i de figures estel·lars n'hi ha molt poques. Els joves no han de ser els miralls on projectar les nostres frustracions personals com a adults. Cada persona ha de poder cercar el seu camí i trobar el seu espai. Això implica dubtar, anguijar-se, equivocar-se... i aprendre a rectificar quan ens hem errat, per a, finalment, arribar a aconseguir una meta que, potser sovint, no és com ens havíem imaginat però que, si la sabem reconèixer, també ens aportarà grans satisfaccions.

QUÈ ENS DIU EL SENTIT COMÚ?

És als pares i educadors a qui ens

pertoca posar les normes i els hàbits de convivència que creguem més oportuns i positius per als nostres infants i adolescents. I són els fills els qui s'hi han d'adaptar. Quan tinguin la seva pròpia llar podran decidir el que vulguin. Si perquè els futurs adults no s'enfadin, no marxin, perquè no hi hagi discussions, feim el que ells desitgen la nostra dignitat, els nostres drets, queden malmesos. I això és un abús que, com a tal, fa mal a la relació familiar, als pares i als fills, professors i alumnes i, en definitiva, a la societat.

Adolescència i joventut són sovint sinònim de risc, ànsia de llibertat, negació d'autoritat... Nosaltres podem parlar amb els joves, aconsellar-los, donar-los exemple... i poca cosa més. No podem oblidar, però, que la confiança dels adults també s'ha de guanyar amb els fets.

No podem viure la vida dels nostres fills. El seu futur, senzillament, no ens pertany. Així que limitem-nos a educar-los perquè és la nostra responsabilitat, que caduca, per cert, quan són adults. I aprenguem també a deixar-los, i no gaire tard, decidir, equivocar-se i assumir-ne les conseqüències, rectificar, encertar-la...volar!

Ja ho deia José Ortega i Gasset “...I en definitiva, jo no dedico els meus esforços a res més que a intentar aconseguir tenir una mica més de sentit comú”.

Bibliografia: Biniés Lanceta, Purificació. Ser pares avui: ala recerca del sentit comú. Ed. Graó. Barcelona 2010

ANÀLISI DELS RESULTATS DE L'ENQUESTA A LES FAMÍLIES

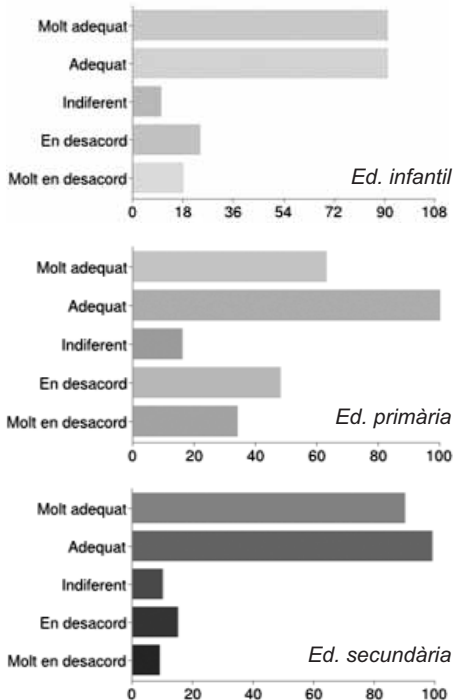
Durant el tercer trimestre escolar, les famílies de l'escola han contestat una enquesta que té la intenció, per una banda, de convertir-se en un instrument de reflexió, anàlisi i detecció de tots els factors que conflueixen en el context escolar i, per l'altra, de ser un mecanisme a través del qual es puguin plantejar propostes que millorin els punts febles de l'escola en qualsevol dels seus aspectes (humans, pedagògics, institucionals, etc.). Aquesta iniciativa es va estrenar el curs passat i va servir per apropar punts de vista i per fer un exercici d'introspecció, per dir-ho així, molt útil a l'hora d'investir determinades modificacions o canvis en l'estructura de funcionament del centre.

El nombre total d'enquestes emplenades ha estat de 297, la qual cosa suposa aproximadament un 63% del total del cens de les famílies de l'escola. S'han contestat 37 preguntes relacionades amb aspectes de funcionament, sistema educatiu en general i sobre els estaments escolars, com són ara pares, professorat, alumnat i direcció del centre. La pregunta 38 era un espai per a l'aportació de suggeriments, idees, crítiques, etc. Un 15 % del total dels enquestats hi han volgut deixar els seus comentaris.

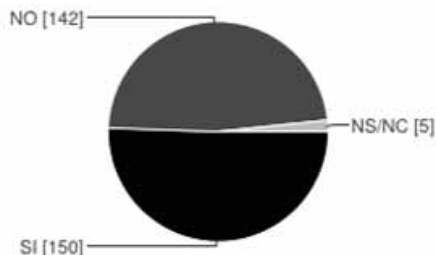
Quant a les preguntes prèvies generals que s'han fet, destaquem la que feia referència als motius d'elecció de l'escola. Cal comentar que les tres respostes més usades per orde de major a menor percentatge han estat que *l'horari que s'adequa a les necessitats de les famílies* (21%), pel *projecte educatiu* (19%) i en igualtat de proporció (18%) *perquè els pares anaren a aquesta escola* o *perquè és la que es troba més a prop de casa*.

Pel que fa als aspectes de funcionament, els enquestats afirmen que l'alumnat d'ara surt millor preparat que les generacions dels seus pares i que el sistema educatiu s'adapta a les necessitats de l'alumnat en general. Crida l'atenció que la meitat dels pares enquestats considerin que van delegant part de les seves responsabilitats en

l'escola. El tema de l'adequació de l'horari en les diferents etapes, per altre costat, també tingué el seu espai. Les respostes foren les següents (per a infantil, primària i ESO respectivament):

Cal comentar que llavors a la pregunta sobre la possibilitat de fer jornada continuada a infantil i primària les respostes, molt igualades, varen ser aquestes:

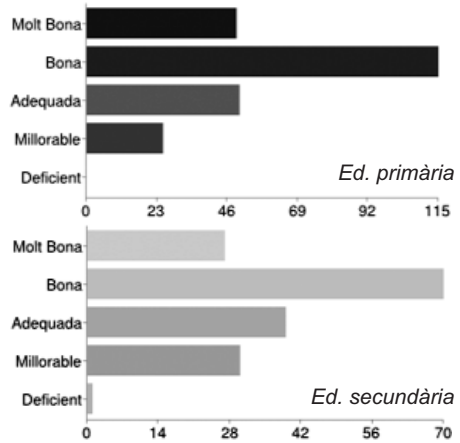
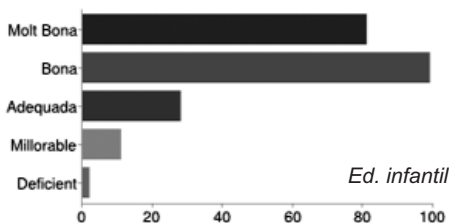

Fent referència al sistema educatiu en general, els pares fan manifest el seu desconeixement sobre els aspectes de la nova llei d'educació ja aprovada pel Parlament espanyol (Llei Wert). A més, es pronuncien amb poc èmfasi a l'hora de valorar el sistema educatiu actual: només la meitat dels pares li atorga una crítica positiva. Això contrasta amb l'opinió que manifesten quant a la preparació acadèmica dels seus fills, que consideren en un 70 % en bona, molt bona o adequada.

La qualificació dels diferents projectes implantats o els d'imminent aplicació ha esdevingut d'aquesta manera:

- projecte d'immersió lingüística de l'escola: un 86 % dels pares li atorguen la seva puntuació positiva en les diferents graduacions.
- futur projecte sobre la implantació del tractament integral de llengües: els resultats es mouen en el mateix percentatge que l'apartat anterior..
- projecte educatiu del centre: el 94% de les respostes li dona el seu suport.

El darrer aspecte abordat a l'enquesta es podria dir que es refereix als diferents estaments que conformen l'àmbit escolar. Pel que fa al professorat, l'opinió recollida pels pares es mou sota uns paràmetres bastants elevats: valoren el treball positiu del professorat en un 90%, si bé es considera que és una professió difícil i poc valorada per la societat. La seva manera d'ensenyar també obté uns bons percentatges en els àmbits d'adequat, bo o molt bo. Aquests són els resultats, diferents depenent del cicles educatius (infantil, primària i ESO):

L'atenció dels tutors envers els pares i l'alumnat és valorada molt positivament (93%). L'eficiència quant a la gestió duta a terme per l'equip directiu també obté bona acollida en els resultats de l'enquesta.

Ja per acabar, i fent referència a l'alumnat, les conclusions que podem treure són que es troba bé a l'escola, que té il·lusió pels estudis que fa i que no té problemes amb els companys. Les relacions amb el professorat ens permeten afirmar que majoritàriament també s'estableix una bona relació que permet la coneixença mútua, la qual cosa facilita la tasca educativa. De fet, el clima de convivència general del centre obté un 80 % de satisfacció.

Els punts més febles que podem extreure d'aquesta consulta a les famílies es poden resumir en els següents aspectes:

- la meitat dels pares enquestats consideren que hi hauria d'haver menys deures per a casa
- la valoració del sistema educatiu actual no és suficientment optimista: la meitat dels pares consideren que és millorable o demostren la seva indiferència.
- l'opinió generalitzada que el sistema educatiu del país és pitjor o molt pitjor que el d'altres països de la comunitat europea
- la participació dels pares, en general, al centre. La meitat dels pares considera que és deficient o millorable.

Benvolguts lectors:

Si heu llegit els altres articles d'aquesta secció, us n'haureu adonat del nostre interès en què la ciència sigui una disciplina propera. Al darrer número de la revista parlàvem de la relació que tenen moltes disciplines amb les matemàtiques i, si ho recordeu, vam parlar del nombre auri o nombre phi. Si seguiu recordant, un dels àmbits en què podíem trobar aquest nombre era la música, entre d'altres com l'arquitectura, la pintura, la naturalesa...

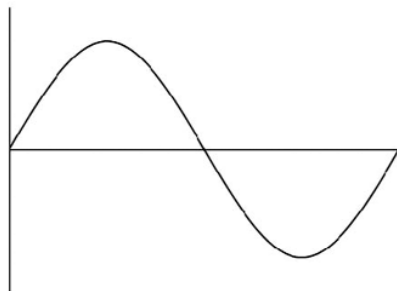
Des del departament de ciències volem dedicar aquest article a la nostra companya Francisca Adrover Tirado que ens va deixar el maig passat, parlant de música i de matemàtiques, i de la seva relació amb la física.

El so i la física

El so és produït per fonts que emeten vibracions. Aquestes vibracions afecten les molècules d'aire en contacte amb el cos que també es posen a vibrar i produeixen compressions en aquestes molècules. Les compressions es propaguen per l'aire de forma semblant a com ho farien les ones d'un llac quan hi tiram una pedra. Tots els sons tendran un freqüència, que serà el nombre de vibracions o ones que farà el so en un segon (Hz, Herz).

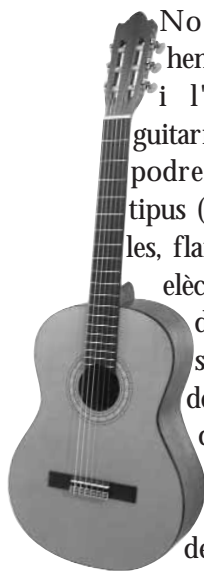
Per entendre això, podem proposar un petit experiment que consistiria a agafar una cinta elàstica i situar-la fixada entre dos punts que es puguin allunyar o apropar i fer-la vibrar com una guitarra. Si allunyem els dos punts de fixació augmentant la tensió podrem veure que el nombre de vibracions per segon que farà la cinta serà major i sonarà més agut (una freqüència més alta). Si, al contrari, apropem els punts disminuint la tensió, vibrarà més lenta-

ment i sonarà més greu. La capacitat auditiva humana es pot considerar des dels 20Hz fins als 20000Hz, encara que a mesura que tornem grans el rang s'escurça.

El so dependrà de l'estructura i el material del qual estarà format l'instrument que l'emeti. Per això, i posant d'exemple l'instrument més representatiu que sonava na Xisca, la guitarra és un clar exemple del que hem proposat el paràgraf anterior. Les cordes més gruixudes que es troben a la part superior tenen menys tensió que les més

fines que estan a la part inferior. A més de la tensió, tenen una altra diferència: les primeres estan fabricades amb un metall i les segones amb una fibra sintètica, com pot ser el nylon. Amb això, s'aconsegueix que la vibració de totes aquestes cordes, combinant la tensió amb el gruix i el material del que estan fabricades, pugui donar un so diferent i característic cada una.

No obstant això, no hem parlat del material i l'estructura de la guitarra. Les guitarres les podem trobar de molts tipus (acústiques, espanyoles, flamenques, clàssiques, elèctriques,...). Cada una d'elles tindrà una sonoritat diferent degut a la ressonància de la caixa acústica que la forma; la vibració de les cordes farà vibrar la fusta

de cada una d'elles de manera diferent depenent del tipus de fusta, el gruix, l'esmatlat, la forma,... Clar està que l'aire que vibrarà a la par de les cordes, entrarà dins la caixa de ressonància rebotarà i sortirà amplificat.

Un exemple molt famós d'uns instruments molt valorats pel seu so són els violins "Stradivarius". Aquests violins els va fabricar la família italiana dels Stradivari entre 1667 i 1737 i només en

queden a l'actualitat uns 600 de 1200 que van fabricar-se. Moltes teories s'han proposat sobre el perquè d'aquesta màgia que tenen els "Stradivarius": la fórmula secreta del vernís, els 70 anys de maduració i secat de la fusta d'abet, el fred dels anys anteriors al tall dels avets per fabricar les tapes dels violins... Però a l'actualitat, s'ha observat que res d'això. Químicament el vernís de cada un té diferències, la fusta és de diferents èpoques, el secat d'aquesta fusta també és diferent. Serà la màgia dels Stradivari? Serà la màgia del so? Serà la màgia dels grans músics que han fet concerts amb ells?

Que el so de les guitarres, dels fandangos i altres cançons que vas compondre i cantar ens faci perdurar aquella màgia que transmeties quan parlàvem amb tu.

*A Francisca Adrover Tirado,
In memoriam*

*Representació Nadalena
a l'escola de les monges
Trinitàries.*

Any 1962

Escola de San Valls.

*Bedifici fou construït
entre 1933 i 1935*

*Escola del convent.
Curs 1967-68*

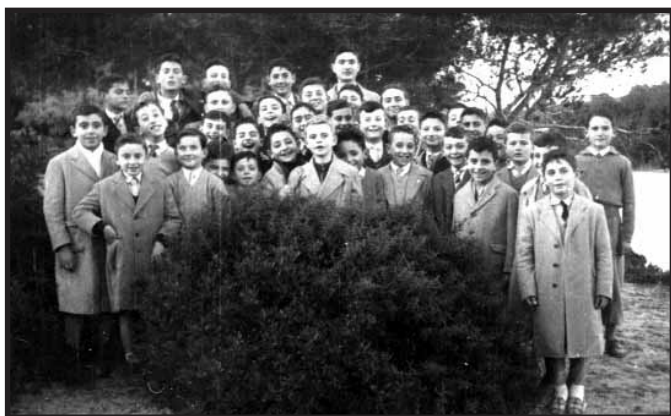

*Viatge d'estudis del
col·legi Sant Alfons.*

Catedral de Girona.

1 d'Abril de 1979.

Alumnes de 8è d'E.G.B.

*Escola parroquial
de Sant Miquel.*

*Excursió a cal
Marquès de
Comillas.*

Nadal de 1958

Escola de Portocolom.

Juny de 1971.

*Excursió al Castell de
Bellver de Palma*

Patrocinadors de les
XV Jornades Multiesportives Es Lledoner

RESTAURANT CA'N BERNAT - PINTURAS MAR

JASI FUSTERIA METAL·LICA - INTERCUINA

FORN LA SOLEDAD - RESTAURANT ES PORT

PERFUMS SIRER - BONS ACABATS

VETERINARIO ANGOSTO - MAPEI

TINTORERIA EL CISNE - ART PC

CAFÈ SA PORTASSA - CERVECERIA PORTOCOLOM

XAPHIR - PIZZERIA SPAGUETTI

RESTURANT SON COLOM - PERRUQUERIA OLIVERS

KCENTER - FERRETERIA ARTIGUES

ELÉCTRICA SIERRA - PASTISSERIA C'AS FRANCÈS

C'AN MITOS - C'AN COLOR - ALOU PALMER

BAR LA SALCHICHA PELEONA - MOMENTS

RICS CAFÈ - AUTOESCOLA S'ALGAR

PAPERERIA PUIG VERD - ESTANC CAN RANDA

LLIBRERIA RAMON LLULL - KM - DE CAP A PEUS

CA NA CONXA - BIMBOLLES I NONES

CALÇATS COSME ADROVER

Col·laborador Recital de Poesia i
Festival de teatre Es Lledoner

SONORITAZACIONS ON-LINE

